

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by อาสาสมัครพิมพ์สามเกลอ
Converted to PDF Format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

สามเกลอเล่นว่าว

ป. อินทรปาลิต

หลังจากที่ฟ้าว่าวพยับของไทยได้ยุติลงเป็นเวลา ๔ ปี เพราะเกี่ยวกับสถานการณ์สงคราม ทางกรมเทศบาลนครกรุงเทพฯ ก็จัดให้มีการแข่งขันว่าวพยับอีกครั้งหนึ่ง เป็นการฟื้นฟู กีฬาในท้องฟ้าของไทยเรา ซึ่งมีมาแต่บุราณมา นับตั้งแต่รัชสมัยของสมเด็จพระปิยะมหาราช

ท่านก็คงรู้ดีแล้วว่า ว่าวพยับนั้น หมายถึงจุฬา กับปักเป้า ซึ่งเรามักเรียกกันว่า กุลาแลปักเป้า บางคนเรียกอีกอย่างก็คือ การแข่งขันกันก็คือ ว่าวจุฬาคว่ำปักเป้า ฝ่ายจุฬาต้องพยายามทำให้ปักเป้า เสียหาง แล้วก็วิ่งรอกเอามาแดนของตนเป็นอันว่าชนะ ได้ทรัพย์หรือสตางค์จากฝ่ายปักเป้าเป็นเงิน ๖ บาท ฝ่ายปักเป้าหรือปักเป้า มีวิธีการต่อสู้เป็นฝ่ายรับ คือพยายามเอาเหนียงสวมจุฬา เอาหางมัดสูง หรือประกบจุฬา หรือทำอย่างหนึ่งอย่างใดให้จุฬาตกลงมาในแดนของตนได้ ก็ชนะจุฬาได้ทรัพย์ ๑๒ บาท รวมความแล้วก็ฟ้าว่าวพยับนั้นเจ้าของว่าวทั้ง ๒ ฝ่ายต้องการความสนุกสนานและชื่อเสียง มากกว่าต้องการเงิน นักชกว่าวชั้นอ่องซึ่งเป็นนักชกว่าวรุ่นรายนครยังมีชื่อเสียงโด่งดังอยู่จน ทุกวันนี้ มีอยู่หลายท่านเช่น เจ้าคุณภิรมย์ภักดี และนายเป๊าะเป็ด ท่านทั้ง ๒ ชกว่าวปักเป้า ได้เก่งมาก

แต่ก่อนนี้ นายสนามได้กำหนดขนาดของจุฬา ๔ ศอกขึ้นไป ส่วนปักเป้ามียขนาดเท่าอกจุฬา ว่าวพยับเมื่อก่อนจึงเป็นว่าวขนาดใหญ่ อู้อายแต่ก็ตื่นเต้นน่าดูมาก นักพยับตอรองกันถึงพริกถึงขิง มาปีนี้กระดากว่าวและปานแพงมาก นายสนามจึงกำหนดขนาดจุฬาให้ย่อลงกว่าเก่า คือมีขนาด ๒ ศอกคืบ ปักเป่าก็มีขนาดลดลงตามส่วนของจุฬา อนึ่งนักเล่นว่าวเป็นส่วนมากไม่รู้ตัวว่า การแข่งขัน ว่าวพยับจะมีขึ้นอีก จึงไม่มีเวลาเตรียมทำว่าวไว้ ฉะนั้นว่าวพยับปีนี้ โดยเฉพาะจุฬาจึงมีไม่กี่สาย มีเครื่องหมายคำถาม คาคอดอกเหลืองแดง เครื่องหมายดอกจิก๐.๐๒ เท่านั้นเอง แต่ปักเป่ามีหลายสายที่กำลังขึ้นชื่อก็มี ส.เสื่อ และ ส.ส.

ทางการเทศบาลกรุงเทพฯ ทำให้บริเวณสนามหลวงในตอนเย็นกลายเป็นที่พักผ่อน หย่อนใจของประชาชนนับจำนวนหมื่น หลังจาก ๑๖ น. ล่วงแล้ว มหาชนก็หลั่งไหลไปสนามหลวง นั่งพักผ่อนตากลมดูว่าวพยับ บ้างก็กินสุรากันตามอัธยาศัย นักเลงการพยับตอรองกันเสียงครื้นเครง เหล้ายาปลาบั้งขนมข้าวต้มอาหารต่างๆ พลอยขายดี หนุ่มๆ สาวๆ ถือโอกาสมาเล่นหูเล่นตาที่ สนามหลวง พวกเด็กๆ ชกว่าวกันอย่างสนุกสนาน บรรยากาศของท้องสนามหลวงในตอนเย็น สุขสบายยิ่งนัก

เริ่มเรื่อง ๓ เกลอในตอนเย็นวันหนึ่ง

พล นิกร กิมหงวนของเรา ปรากฏตัวขึ้นในแดนปักเป้า ๓ สหายแต่งกายเหมือนกัน กางเกงสักหลาดสีเทา และเสื้อเชิ้ตโบลีสีขาว ทั้ง ๓ คนเพิ่งออกจากร้านอัจฉราเมื่อสักครู่นี้ หลังจาก ต้มสุรากันคนละ ๓ ก๊ง ชกตีงๆ หนีไปตามกัน

จุฬาตัวหนึ่ง กำลังเข้าเหนียงปักเป้า เอียงกะเท่เล่ ต่ำลงมาทุกที เสียงประชาชนเฮฮาลั่นสนาม พล นิกร กิมหงวน เดินพลางแหงนหน้ามองดูว่าว

“เสิร์ฟจะไว้ย่ะ ฮะ ฮะ” กิมหงวนส่งเสียงเอ็ดตะโล”ต่อปักเป้า ๕ เอา ๑ ใครรองบ้างวะ”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“กันรองแม่โขง๑ ขวด”

ทั้ง ๒ จับมือกัน ต่างกระโดดโลดเต้นเอาใจช่วยฝ่ายของตน จุฬายายามคว่ำดื่มลงมา ขยกเหนียง ออกจนหลวมตัว ก็ขีดหัวขึ้น นิกรหัวเราะก๊ากตบมือกระต๊อบเท้าต๊อคต๊อใจ

“โธโย! รอกหนักเข้าไปอ้ายน้องชาย ว่าไงหงวน เหนียงหลวมตัวแล้ว”

อาเสี้ยจ้องตาเขม็งมองดูว่าว ซึ่งกำลังพันตุ๊กกัน

“จ้ำก็เอาไปไม่ได้วะ นั้น-นั้น ปักเป้าดวงใหญ่ ตกแน่ นายกร แม่โขง ๑ ขวดเปนของข้า เฮี้ยๆ อ้าว แยมันไว้ย”

แล้วกิมหงวนก็เดินขึ้นไปบนตักกายแก่คนหนึ่ง เพราะมัวแต่เพลินดูว่าว เขาร้องอุทาน ออกมาดังๆ กระโดดเซไปหลายก้าว

“หมด ฉิบหายหมด”คุณยายเอ็ดตะโล”แข็งขาหักบรรลัยหมด เดินยังงักงันอ้าย ๕๐๐ เหยียบขึ้นมaban คน คนอะไรชุ่มซำม ไม่มีมารยาท”

กิมหงวนยิ้มแหยๆ รีบยกมือไหว้คุณยาย

“ขอโทษเถอะคะ คุณยาย ผมไม่ทันเห็น”

หญิงชราโกรธจนตัวสั่น

“ไม่เห็นทำไมถึงเหยียบถูก หวา?”

“อ้าว” อาเสี้ยอุทาน “ผมไม่ได้แกล้งจริงๆ ครับ ให้คืนตายซีอ้าว”

คุณยายขยับตะบันหมาก

“ฮืม ประเดี้ยวแม่แพนด้วยตะบันหัวร้างข้างแตกเลย หน้อยแน่ เห็นเราเป็นคนแก่ แกล้งเหยียบเล่น ถ้าเราเปนสาวเปนนางก็คงไม่เหยียบหรือก ดูถูกกันนี่หว่า”

นิกรหัวเราะหึๆ พุดกับหญิงชราอย่างอ่อนน้อม

“เพื่อนของผมเขาไม่ได้แกล้งหรือครับ เขากำลังพันนั้นกัน เขาเล่นปักเป้า ผมเล่นกุลา มัวแต่มองดูว่าวเลยนึกว่าคุณยายเปนสนามหลวง”

คุณยายทำตาเดียวกับนิกรทันที

“อ้อ เห็นคนแก่เปนสนามหลวง หน้อยแน่”พุดจบแกก็ถือตะบันหมากลุกขึ้น”พุดยั้งจั้งมันลวนกันนี้หว่า เอาซีวะ เปนอะไรก็เปนกัน”

นิกรกระพุ่มมือไหว้ตามแบบยี่เก แล้วพุดเสียงยี่เก ทำท่าทำทางประกอบคำพุดด้วย

“ขอประทานโทษเถอะคะร๊าบ คุณยาย กระดิ่งทองไม่ได้มีเจตนาดูถูกดูหมิ่นเลยคะร๊าบ เกล้ากระผมเอง เปนหน่อเนื้อเชื้อกษัตริย์พลัดบ้านพลัดเมืองมา พระราชมารดาเลี้ยงเขาเพ็ดพูล เสด็จพ่อให้ขับไล่ไสหัวออกจากวัง”

คราวนี้นิกรจับเส้นสำคัญถูกแล้ว คุณยายเปลี่ยนสีหน้าที่บึ้งตึงเปนยิ้มแยมแจ่มใสทันที ลืมเรื่องที่คุณหงวนเหยียบแกเมื่อตะกี้

“พ่อหอมหวล พ่อหอมหวลไซ้ไหมคะ”

นิกรไหว้อีกครั้ง

“ถูกแล้วขอรับ”

คุณยายทำตาหวาน มีกิริยาเหมือนสาว ๆ อายุ ๑๕

“อู๊ย ตายตาย ออกแตก ถอดเครื่องแล้วจำไม่ยกได้ แต่งเครื่องสวยสง่ากว่านี่เปนกอง ฮี-ฮี มาดูว่าหรือ
คะ?”

“คะรับ คีนนี้คุณยายกรุณาไปอุดหนุนอีกนะครับ นางพระยาม้าขาว หรือมะนาวน้ำแล้ง จะเริ่มแสดง
คีนนี้เป็นต้นไป”

หญิงชราจ้องตาเขม็งมองคุณนิกร

“เอ สงสัยเสียแล้วละ พ่อคือพ่อหอมหวลแน่หรือ?”

นิกรทำคออ่อนเหมือนลวดดอกไม้ไหว

“ถูกแล้ว พระน้องนาง”

คุณยายเม้มเหงือกแน่น นิ่งอึ้งไปสักครู่ ก็ยกมือชี้หน้านิกร

“แกไม่ใช่พ่อหอมหวล แกโกหกฉัน”

นิกรพูดเสียงธรรมดา

“โธ่ ให้ดินตายชื่อกับ ผมนี้แหละนายหอมหวล”

(หน้า 10-11 หาย)

“เฮ้ย! นี่มันความอาญานี่หว่า”

“อะไรอาญา ไม่มีใครเห็น ใครจะเป็นเจ้าทุกข์ ใครจะเป็นโจทก์ ความจริงอ้ายใจกันไม่ตั้งใจ จะหยิบหรือ
อก แต่มีอ้อมทลึงหยิบเอามาเอง”

กิมหงวนสันตึระชะซ่าๆ ยกขึ้นมะม่วงใส่ปากกัด พลพาเพื่อนทั้ง ๒ ตรงเข้ามาที่ปักเป้า สายหนึ่ง ซึ่งเจ้า
ของกำลังชัก

เสียงหวนเขียบเข้ามาเย็นข้างเจ้าของว่าวเอื้อมมือจับสายปาน

“ขอผมลองชักหน่อยเถอะครับ คุณน้ำ”

ชายกลางคนชักฉิว

“อ้าวๆ อะไรกันคุณ นี่มันว่าพนน ไม่ใช่ว่าสำหรับลองชักเล่น ปล่อยให้ผม โนนจุฟ้า ขโยกลงมาแล้ว”

กิมหงวนจู้ยปาก

“แล้วกัน ขอให้ผมชักหน่อยเดียวจะเป็นอะไรไปนะ งกไปได้”

เจ้าของว่าวยกมือท้าวสะเอว

“แกปนนักเลงโตหรือนี่”

อาเสี่ยสดุ้ง รีบส่งสายปานคืนให้ทันที

“คุณน้ำละก็ก่อทำเป็นคนเจ้าโมโหโหดไปได้ ขอผมล่อลูกสักเที่ยวไม่ได้หรือครับ?”

เจ้าของปักเป้าเกือบจะเข้าใจว่ากิมหงวนมีสติไม่สมบูรณ์ เขาพยายามหักห้ามโมโหพูดกับ กิมหงวน
อย่างไรก็ดี

“ไม่ได้หรือคุณ คุณชักไม่เป็น ขึ้นให้คุณชัก จูฬาก็เอาไปกินสบาย แล้วผมก็ต้องจ่ายทรัพย์ให้เขา”

พลถามอย่างนอบน้อม

“ถ้าเราแพ้ เสียเงินให้จูฬาท่าไรครับ?”

“อ้อ ๖ บาทครับคุณ ถ้าจูฬาทักเราได้ ๑๒ บาท ปีนี้เดิมพันถูกครับ เพราะเป็นวาวเล็ก แล้วก็จูฬาก็เปรียบมาก ยิ่งลมแรงยิ่งปักเป้าแย่น้อย เข้าเหนียงยังเอาไปได้”

กิมหวงพูดเสริมขึ้น

“ผมอยากลองล่อจูฬาสักเที่ยวครับ คุณน้ำ ถ้ามันเอาไปกินได้ผมจะออกเงินให้”

เจ้าของวาวรำคาญกิมหวงเต็มทน

“คุณชักวาวเป็นหรือ?”

“ปู่ไร เก่งครับ แต่ปีนี้ผมทำวาวไม่ทัน นะครับ ขอผมล่อสักเที่ยว”

“ว่า”เจ้าของวาวร้องขึ้นดังๆ”กลุ่มใจจริงไว้ย”

“กลุ่มก็ส่งปานมาให้ผมซี”

“ไม่ได้”ชายกลางคนตวาดเว็ด”ถึงคุณจะทำเงินให้ ผมก็ยอมให้คุณชักปักเป้าของผม ไม่ได้ ผมเล่นเพื่อชื่อเสียง ปักเป้าสพายแดงของผมไม่เคยให้จูฬาทักไปกินเลย ถ้าคุณอยากเล่น ก็ทำวาวมาพนันกับเขาซี”

“ผมอยากชักวาวของคุณน้ำนี้ครับ”

เจ้าของวาวขบกรามกรอดๆ ครว้าปักเป้าของเขาโยกลงจนถึงพื้นดิน แล้วปล่อยสายปาน หันมาพูดกับคนถือกระบอกปานซึ่งเป็นลูกน้องของเขา

“กูเล็ก หัวเสียแล้ว เอ็งจัดแจงเก็บวาวให้ด้วย”พูดจบเขาก็เดินไปจากที่นั่น มุ่งหน้าตรงไปยัง ร้านสุรา เพื่อดื่มเหล้าระยับโทสะ

พลมองดูกิมหวงอย่างเคืองๆ

“บ้าจริงไว้ย ไปกระเช้าแกจนแกโมโห อยู่ดีๆ ไม่ว่าดี หาเรื่องให้เขาดำ”

อาเสียอมยิ้ม

“ก็นั่นนะซี เอ๊ย - เด็กมันนึกว่าวาวตก มันช่วยส่งให้ กันถือโอกาสชักวาวปักเป้าตัวนี้เลย”

แล้วกิมหวงก็วิ่งเข้ามาจับสายปาน ต่อจากนั้นปักเป้าสพายแดงก็ขึ้นสู่อากาศโดยฝีมือ เสียหวง

“อย่าครับ”ลูกน้องของเจ้าของวาว ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มร้องห้ามกิมหวง”ประเดี๋ยวนายมาดำ ผม”

นิกรยกมือกันเด็กหนุ่มให้ถอยออกไป

“แกอย่าสู้รู้หน่อยเลยนะ เจ้าของวาวตัวนี้เป็นน้ำชายของตนเอง”

“อ้อ ยังงั้นหรือครับ?”

“เดอ แกทำหน้าที่ของแกต่อไป แล้วฉันจะให้รางวัลแก ๕ บาท ผ่อนไปไว้ยหวง จูฬาลงมาแล้ว ระวังให้ดี”

จูฬาทัวหนึ่งฟ้าโยกลงมาอย่างอาจหาญ มองดูคล้ายๆ กับเจ้าชู้ยักษ์ธาดาโถมเข้าสู่ หมูหญิงสาว ผูกปักเป้าแตกกระจัดกระจาย

ปักเป้าสพายแดงสาวขึ้นรับจูฬาทู กิมหวงชักวาวอย่างสงัด เกิดมาไม่เคยล่อปักเป้า เคยแต่ชักวาวอีลุ่มเมื่อเด็กๆ อาเสียตีปักเป้าเฉียงไปทางซ้าย พอดีกับจูฬาทูเข้าหัวขึ้น จึงผลุบเข้าไปใน เหนียง เอียงเท

ประชาชนคนดูให้ร้องกรือกราว อาเสียหน้าตื่น หันมาพูดกับพล

“พลู๊กไวย!”

พลหัวเราะ

“ผ่อนไปซี ผ่อนปานออกไปอีก”

กิมหงวนทำตามพล ขณะนั้นเจ้าของว่าวปักเป้าสพายแดง วิ่งตรงเข้ามาหา ๓ เกลอป ด้วยความปิติยินดี เหลือที่จะกล่าว ตอนแรกเขาเดือดดาลมากเมื่อเห็นสพายแดงของเขาถูกกิมหงวน ชักขึ้น แต่พอจู่ฟ้าเข้าเหนียง เขาก็ดีใจจนเนื้อเต้นหายโกรธกิมหงวน เข้าใจว่าอาเสียคือนักเลงว่าวมือ ๑

“ผ่อนเชือกออกไปคุณ”เจ้าของว่าวตะโกนลั่น

จู่ฟ้าดิ่งลงดินโครมเบือเริ่ม ปักเป้าสพายแดงได้รับชัยชนะอย่างง่ายดาย เจ้าของว่าวตรงเข้า สวมกอด กิมหงวน

“เก่งมาก หลานชาย ฝีมือล่อปักเป้าของคุณจัดว่าชั้นครูทีเดียว”

นิกรได้ทีก็ไม่ทันที

“พวกผมล่อปักเป้าเก่งทุกคนแหละครับ ผมเป็นคนหัดให้เอง”

ชายกลางคนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“หรือครับ ยังงั้นล่อให้ผมดูอีกทีเยาะเย้ยครับ”พูดจบก็หันมาทางลูกน้องของเขาเจ้าพง ยืนเฉยอยู่ทำไม ไวย ไปเก็บว่าวซี แก้วให้เรียบร้อยแล้วส่งเลย ข้าจะให้คุณหลานของข้าซัก”

เจ้าของว่าวล้วงกะเป๋ายิบบุหรี่ปริศท้อออกมาแจกจ่าย ๓ สหาย อธิบายให้ทราบทั่ว ทางกรรมการเป็นผู้คิดเงินไว้ เมื่อหมดเวลาแข่งขันแล้วเจ้าของว่าวก็ไปรับจ่ายเงินกับคณะกรรมการ

อีกสักครู่หนึ่ง ว่าวปักเป้าสพายแดงก็ขึ้นสู่ท้องฟ้า นิกรเดินเข้ามาแย่งสายป่านจากมือ กิมหงวน

“มา-อาจารย์จะล่อให้ดู”

อาเสียชักจิว

“ฮือไวย เล่นขัดใจอีกแล้ว”

นิกรตวาดลั่น

“ผลัดกันชักบ้างซี”

เจ้าของว่าวกระโดดเข้ามายืนข้างนายการณวงศ์ ซีมือขึ้นไปบนอากาศ

“ธ.ธง ลงมาแล้วครับ ล่อให้ตีคุณหลาน เขาเหนียงครอบกระบานมันเลย”

นิกรอมยิ้ม คุยไม้ทั้งๆ ที่ตัวเองไม่เคยชักปักเป้า

“ไม่ดีหรือครับ คุณน้ำ ตะกี้เจ้าหงวนเขาเหนียงครอบจู่ฟ้าล่อง ทีนี้ผมจะประกบให้ดู เขาประกบข้างหลัง หรือประกบหัวดีละครับ คุณน้ำ หรือจะให้ผมใจจู่ฟ้าให้ทูล หรือเอาหางมัดซุง”

เจ้าของว่าวผินหัวเราะ

“ที่ว่าคุณ คุณทำได้แน่หรือครับ”

“สงสัยเหมือนกันแหละครับ”นิกรตอบเบาๆ ผ่อนว่าวออกไปอีก ธ.ธงโขยกลงมาอย่าง คล่องแคล่ว นิกรสาวรับ แต่ตัวไม่ชำนาญ ปักเป้าสพายแดงจึงสั้นกว่าจู่ฟ้า ธ.ธง รวบปักเป้าเสียหาง อย่างง่ายดาย แล้วก็รอดไปแดนจู่ฟ้า

คุณน้ำอ้าปากค้าง ลืมตาโพล่ง โบกน้ำซัดสลด ค่อยๆ หันมามองดูนิกร นายหน้าทะเล้นดิ่ง ปานจนขาดใจเต้นตึกตักกลัวจะถูกเตะ แต่ก็ทำใจดีสู้เสียมให้เจ้าของว่าว

“คุณน่าจะล่อว่าวแบบนี้เร็ววันครับ แพล็บเดียวจู่พาเอาไปกินเลย”

ชายกลางคนยกมือเกาศีรษะ

“ก็แล้วคุณเสือกล่อแบบนี้ทำไม”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“ผมทำให้คุณน้ำคืองังไรละครับ คุณน่าจะจำไว้ ง่า-ลาละครับ สวัสดิ์” แล้วเขาก็พูดกับ เพื่อนทั้ง ๒ “ไปไว้อยู่ชุกช้ำกันจะโดนเตะ”

๓ สหายพากันเดินไปจากที่นั่นทันที เจ้าของว่าวโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง ทำปากหมุบหมิบ อวยชัยให้พร พล นิกร กิมหงวน เดินย้อนขึ้นไปทางแดนจู่พา เพื่อสังเกตการณ์เล่นในระยะใกล้ชิด กิมหงวนเริ่มรู้สึกพอใจในกีฬาว่าว เขาพูดกับพลขณะที่นั่งนิกรแวะซื้อถั่วลิสงต้ม

“ก็ขยากล่นว่าวเสียแล้วละไว้อย่า จู่พามาคว่าพั่นกันดีไหมพล ”

นายพัชรภรณ์ยื่นศีรษะ

“อย่าเลยวะ ฝีมืออย่างแกชักว่าวพามันก็ลวงทุกเที่ยวเท่านั้น”

“ชะ ชะ ดูถูก แกคอยดู กันจะนำจู่พาของกันมาแข่งขันในวัน ๒ วันนี้ แกต้องช่วยกันนะ”

พลพยักหน้า

“เออ- กันจะเป็นคนเก็บว่าวให้”

นิกรเดินตามมาทัน ก็ยื่นห่อถั่วลิสงต้มให้

“เอ้า- กินถั่วชิพวกเรา”

ต่างคนต่างหยิบถั่วมาขบ นิกรส่งห่อถั่วทั้งหมดให้เสียหงวน

“เฮ้ย- ถั่วไว้ เดียวก่อนอย่าเพิ่งไป ซื้อปลาทูหมึกกินสักตัวเถอะวะ นำกินเหลือเกิน”

พลยกกำปั้นทุบหลังนายการุณวงศ์ดังพลั๊ก

“พอที่ อหิวาต์มันจะเล่นงานแก กินกะตั้งแต่ลงจากรถ เริ่มต้นป้อเปี้ยะ แล้วก็สลัดแขก ทอดมันกึ่ง เมียงคำอีก ๑ ถาด เนื้อสะเต๊ะ มะม่วง ถั่วลิสงต้ม แกจะกินมันไปถึงไหนวะ”

นิกรพูดหน้าตาเฉย

“กินจนกว่าท้องมันจะแตกตาย หรือจนกว่าไม่มีอะไรขาย”

๓ เกลอปากันเดินเข้าไปที่สายป่านว่าวจู่พากากะบาดแดง คนชักกำลังตั้งอกตั้งใจ พันตุ๊กกับ ปักเป้า กิมหงวนจำได้ว่า เจ้าของว่าวหรือคนชักว่าวจู่พาตัวนี้เคยทำงานอยู่ในบังคับบัญชาของเขา ในตำแหน่งผู้จัดการโรงน้ำแข็ง แต่ลาออกจากงานไป ๒ ปีแล้ว อาเสียได้ข่าวว่า นายเสริมร่ำรวยขึ้น จากการแข็งลิ่วเงินขายของในยามสงคราม

เสียหงวนยิ้มให้เพื่อนทั้ง ๒

“กันจะแสดงการชักว่าวให้แกดู แพล็บเดียวเอาปักเป้ามากินเลย”

พลจับป่าอาเสียไว้

“อย่า - อย่าไปยุ่งกับเขา แกจะโดนเตะ”

กิมหงวนลืมหูลิง

“ใครเตะ อ้ายคนที่ชักว่าวอยู่นะระอะ”

“เออ”

“ก็นั่นมันเด็กของกันนี่หว่า เคยทำงานเป็นผู้จัดการโรงงานน้ำแข็ง แต่เดี๋ยวนี้มันร่ำรวยมีเงิน หลายหมื่น”

พูดจบก็หันมาทางนิกร”แกอยากชกไหมล่ะ”

นิกรสอ้ง

“ไม่เอาละ อยู่ดี ๆ จะชกหาอะไรกันทำปากเบี้ยวปากบูดจำคาญตายโหง”

อาเสี้ยทำคายน

“ชกกว่าวไวย ไม่ใช่ชกแห่งกๆ”

“อ้อ เอาซี”

๓ สหายเดินเข้ามาข้างคนชกกว่าวจุฬากากะบาดแดง กิมหงวนกล่าวกับเจ้าของว่า

“เสริม

ชายหนุ่มรูปร่างล่ำสัน อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขาหันมามองดูกิมหงวน ทำหน้าตึ้งๆ ยิ้มให้อาเสี้ยและกล่าวทักด้วยความดีใจ

“โอ- สวัสดิ์ครับ อาเสี้ย”

กิมหงวนพยักหน้าเงิงๆ

“มันจะใหญ่ยิ่งไปกระมังไวยเสริม หน้อยแน่มีเงินหมื่นเท่านั้น แกไม่ไหวฉันเชียวนะ

นายเสริมขมวดคิ้วย่น กระตักปานว่าพลางพูดพลาง

“โอ- อาเสี้ยเข้าใจผิดครับ ผมกำลังชกกว่าวอยู่จะไหวยิ่งงังละครับ ประเดี๋ยวละครับ ผมจะกราบอาเสี้ยต่อหน้าคนแะๆ”

“อย่าพูดเลยวะ”กิมหงวนเอ็ดตะโล”ถ้าแกรักจะไหวฉันทำไมจะไม่ไหวไม่ได้ ปล่อยสายปาน แล้วไหว แล้วก็คว่าปานชกต่อไป”

นายเสริมกระทำตามกิมหงวน ปล่อยมือจากปานทันที กระพุ่มมือไหว้กิมหงวนอย่าง นอบน้อม อาเสี้ยรีบก้มลงหยิบเชือกปานขึ้นมา

“ดีแล้ว กันคัวเอง ว่า-อี่เป่ามันยาวกว่าเรานี่หว่า”

เสริมหัวเราะ

“ระวังเหนียงนะครับอาเสี้ย คุณนวนลลอสบายดีหรือครับ”

กิมหงวนจู้ยปาก

“อย่าฟังถามไวย คอยดูว่าว เอ็บ-เอาละนะเข้าเหนียงพลุกเลย แกคอยดูนั่น-เอาเข้าแล้ว เห็นฝีมือฉันหรือยัง”

จุฬาครีงหมายกากะบาดแดงตะแดงปีกต่ำลงที่ละน้อย ท่ามกลางเสียงเฮฮาของประชาชน คนดู นายเสริมกรากเข้าแย่งปานจากกิมหงวนพยายามแก้ไขให้ว่าวของเขาหลุดออกจากเหนียง

อาเสี้ยหัวเราะชอบใจ

“ปล่อยปานเถอะวะเสริม มือชั้นกันลงคัวเข้าเหนียงแล้ว อย่าไปแก้เลยไม่มีหลุดหรอก นั้น-โครมเข้าไป เอ้า-หักฉิบหายเลย

เจ้าของว่าวชกฉิวกิมหงวน ถ้าหากว่าเป็นคนอื่นก็คงจะถูกเขาเตะอย่างไม่ต้องสงสัย นี่ดีแต่ว่าวอาเสี้ย เคยมีพระคุณต่อเขาอย่างล้นเหลือ

“แย่งละครับ”เสริมพูดยิ้มๆ”อาเสี้ยคัวยังงั้งปีกเป่ายิ้มเลย”

กิมหงวนยักคิ้วแผล็บ

“ก็นั่นนะซี”

นิกรตาไว แลเห็นชายชรารูปร่างอ้วนเตี้ยสีริษะล้านเลี่ยนคนหนึ่ง ทำทางพากพุ่มกำลังยืนคุย อยู่กับชายหนุ่มคนหนึ่ง ทางสายป่านว่าจู่ฟ้าเครื่องหมายดอกจิก

“เฮ้ย- คุณพ่อกับเจ้าดิเรกมาเที่ยวเหมือนกันไฉน ยืนหัวแดงแจ๋อยู่นั้นยังงี้ละ เห็นไหม?”

พลกับเสี่ยหงวนมองตามสายตานายการุณวงศ์ แล้วพลก็พูดยิ้มๆ

“พ่อตากับลูกเขยคู่นี้ ถูกเล่นกันเหลือเกินสิ”

“อ้อ”กิมหงวนเห็นพ้องด้วย”แหม-หมั่นไส้เจ้าดิเรกจังไฉน ดูซี ยืนทำวเอวคาบกลอง ทำคางยื่น มองคล้ายๆ หมาคาบกระดุก มันจะคาบกลองหาตะหวักตะบวยอะไรก็ไม่รู้ คาบอยู่ได้ทั้งวัน แม้กระทั่งเข้าส้วมก็คาบกลอง”

พลหัวเราะ

“เครื่องหมายหัวนอกยังงี้ละ”

๓ เกลอปากันเดินเข้าไปหา นิกรก้มลงหยิบก้อนดินเล็กๆ ก้อนหนึ่งขึ้นมาถือ แล้วพูดกับเพื่อนทั้ง ๒”อย่าเอะอะไป กันจะกระเซ้าดิเรกเล่น คอยดูนะ”แล้วนิกรก็ขว้างก้อนดิน ไปเต็มแรง หมายถึงริษะ ดร. ณรงค์ฤทธิ์

ก้อนดินข้ามสีริษะนายแพทย์หนุ่มไปอย่างหวุดหวิด สัมผัสส์กลางกระหม่อมท่านเจ้าคุณ ปัจจุบันนี้ฯ เพราะความพลาดพลั้ง

“ไปปก”

เจ้าคุณสดุ้งโหยง ยกมือคลำสีริษะ มองไปรอบๆ นึกในใจว่าถ้ารู้ตัวคนขว้าง ท่านจะต้องเตะ ให้ได้ แล้วท่านก็แลเห็น พล นิกร กิมหงวน

(หน้า 30-31 หาย)

“ก็ทีแรก เจ้ากรเจตนาขว้างกระบานหนึ่ง แล้วมันพลาดไปโดนกระบานหนึ่งนี่ครับ”

เจ้าคุณทำปากจู๋

“อ้ายพล แน่-เอาใหญ่แล้ว พุดกระบานกับข้า”

พลยิ้มแหย ๆ

“คุณอาว์พุดก่อนนี่ครับ”

นิกรยกมือไหว้พ่อตาของเขา

“ผมไม่ได้แกลั้งจริงๆ ครับ คุณพ่อ ให้หลวงพ่อก้าวหักคอกผมซิเข้า ผมจะขว้าง เจ้าดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มพุดขึ้นอย่างเคื่องๆ

“ทำไมแกเปนขว้างหัวฉัน”

นิกรว่า”ฉันเปนหมั่นไส้แกนะซี”

“หมั่นไส้” ดิเรกทวนคำซ้ำ ๆ หันมาทางเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ”ช่วยแปลทีเถอะครับ หมั่น

“ยังงั้นหายแน่ๆ”

๔ สหายกับท่านเจ้าคุณต่างสนทนากันถึงเรื่องราวพนัน กิมหงวนบอกกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้กฯ ว่าเขาจะทำ
ว่าจุฬามาแข่งขัน ขอให้ท่านช่วยเหลือ ด้วยศิลปะในการพูดยกยอปอขึ้น เจ้าคุณก็ยินดี ช่วยเหลือและสนับสนุน
อาเสีย

“ความคิดของแกเข้าที่ดีเหมือนกัน พวกเราจะได้มาสนุกสนานกันในตอนเย็น แต่ว่าปัญหา สำคัญอยู่ที่
คนชัก แกจะให้ใครเป็นคนชักว่าวของแก”

กิมหงวนตอบโดยไม่ต้องคิด

“คุณอาร์ซีครับ คุณอาร์เป็นผู้ใหญ่ ผมคิดว่าคงชักว่าวเก่ง”

เจ้าคุณอมยิ้ม

“พูดแล้ว พวกแกก็จะว่าอาร์คุยไม้ เมื่อ ๗-๘ ปีที่แล้วมานี้ อาร์ส่งจุฬามาแข่งขัน สายหนึ่ง อาร์
เป็นคนชักเอง ได้ถ้วยชนะเลิศ ว่าวของอาร์ใช้เครื่องหมายล่อปีก”

“ปีกนกหรือครับ”กิมหงวนถาม

“อือ”

“นกอะไรครับ”

“นกตระกูล”นิกรตอบ

เจ้าคุณปัจฉิมนี้กฯ หันควับมาทางนายจอมทะเล้น

“โอ้- ประเดี๋ยวพ่อแทงไล่ทะเล้นเลยอ้ายนี้ ทลิ่งลิ่งดีที่เขียว ข้าไม่ใช่เพื่อนเล่นของเข็ง นะจะบอกให้ แก
กับฉันทะเป็นพ่อตาลูกเขยกันชาติเดียวเท่านั้น”

นิกรหัวเราะ

“ชาติหน้า คุณพ่อเป็นลูกเขยผมบ้างก็เอา”

เจ้าคุณตวาดแว๊ด

“ข้าไม่เปน”

“ไม่เปนผมเปน”

“ตามใจแก อ้าย ๕๐๐ ทลิ่งตลอด ๒๔ ชั่วโมง หน้าด้านก็เท่านั้น มือไวก็ทีหนึ่ง แผลอไม่ได้ คนอย่างแกนี่
มันจะเกิดมาทำไมวะ”

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“เกิดมาเป็นลูกเขยนะซีครับ”

กิมหงวนเอื้อมมือเหยียดเอาเจ้าคุณปัจฉิมนี้กฯ

“อย่าทะเลาะกับมันเลยครับ เสียเกียรติเปล่าๆ คุยกันเรื่องชักว่าวเถอะครับ เบนอินว่าคุณอาร์ จะช่วย
ชักว่าวของผม”

เจ้าคุณปัจฉนิก มองดูจุฬาทัวหนึ่งซึ่งกำลังลากปักเป้ามาเข้าแดน

“ได้ อารียินดีร่วมสนุกกับแก แต่ว่าอาร์คนเดียวชักไม่ไหว พวกแกก็ต้องช่วยอาร์ชักด้วย”

ดร. ดิเรกพูดขึ้นทันที

“เสียใจ ป้า ฝรั่งเกิดมาไม่เคยชักกว่าเลย”

นิกรจ้องมองดูหน้าดิเรก

“ให้แกตายโหง เมื่อเด็ก ๆ ไม่เคยชักกว่า”

“ออไร้”

กิมหงวนว่า “ถ้ายังงั้น แกเป็นคนวิ่งรอก หรือสาวป่าน”

ดิเรกสอ้งโหยง

“กันแปนต็อกเตอร์ไว้วัย แกจะให้กันวิ่งรอกกว่าเหมือนกับเจ้าเด็กหนุ่ม ๆ พวกนั้นหรือ ขอตำแหน่งให้มันสูงกว่านั้นสักนิดเถอะวะ”

อาเสี่ยหัวเราะชอบใจ ยกมือกอดคอดิเรกแล้วพูดกับเจ้าคุณปัจฉนิก

“ไปนั่งปรึกษากันที่ร้านเหล้าเถอะครับ คุณอาร์ ยืนยังงี้เมื่อยขาเปล่า ๆ” แล้วหันมาทาง

ดร. ดิเรก “งั้นหมอ แกว่าแกจะเลี้ยงพวกเราไม่ใช่หรือ”

“ออไร้ ไปซิ กินกันได้เต็มที่ กันอนุญาตให้คนละกึ่ง”

“อูย” นิกรร้องลั่น “กึ่งเดียวอย่าเลี้ยงเลยวะ เพียงแต่ได้กลิ่นเท่านั้น แล้วก็เหล้ากึ่ง กินทำไมกันหมอดูบอย่างขี้หนูขี้หมาหรือขี้คน มันต้องแม่โขงหรือเจ้าพระยา”

นาย ณรงค์ฤทธิ์พยักหน้า

“โอ.เค. แกจะกินเหล้าอะไรก็ตามใจ กันให้งบประมาณ ๓๐๐ บาท วันนี้ฝรั่งยอมล่มจม ละวะ ไปไว้วพวกเรา”

“ขอให้คุณหมอดิเรกจงเจริญไชโย”

ครั้นแล้ว ๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ก็พากันเดินไปจากแดนจุฬา นิกรยิ้มแยมแจ่มใส เดินลอยหน้าเฉิบ ๆ นำหน้า เตรียมเปนนแซกไชโยเต็มที่

วันรุ่งขึ้น กอไฟสีสุกหลังบ้าน พืชราภรณ์ ซึ่งมีอยู่กอกหนึ่ง ถูกโค่นเกือบราบพนาสุร เพื่อนำไม้มาทำว่าว คนใช้วิ่งวุ่นไปตามกัน เมื่อเจ้านายจะเล่นว่าว บรรดาท่านผู้ใหญ่และเมีย ๆ ของ ๔ สหาย ต่างช่วยสนับสนุนเต็มที่ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาด รับรองเปนน ผู้หาซื้อป่านสำหรับชัก เจ้าแห้วเป็นผู้หาซื้อเครื่องอุปกรณ์

พล นิกร กิมหงวน และดิเรก ต่างเข้าใจกันเองง่าย ๆ ว่า การทำว่าวจุฬานั้นคงไม่ยากเย็น อะไร เอาไม้มาเหลา ๆ เข้าให้เป็นรูปเป็นร่างว่าวจุฬา เอากระดาษปิด เท่านั้นสำเร็จเรียบร้อย

ในที่สุด เกิดมีการประกวดประชันกันขึ้น คือทำกันคนละตัว เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ว่า ถ้าจุฬา ของ พล นิกร กิมหงวน หรือดิเรก ขึ้นไปบนอากาศได้ ท่านจะพาเจ้าของว่าวไปเลี้ยงอาหาร ๑ อิ่ม

แล้ววานนี้ทั้งวัน เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ และ ๔ สหายก็ทำจุฬาแข่งขันกัน โดยกำหนดขนาด ๒ ศอกคืบ เมื่อดินนิ่งเหลาว่าวจนดีดต้น วันนี้ตื่นแต่เช้าเอาโครงว่าวที่เหลาค้าง มาเหลาต่อ เศษไม้ก่องเปนนภูเขาเลากา เหลาไปหักขว้างทิ้ง เหลาใหม่

จู่ฟ้าของเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ เป็นตัวแรกที่เสร็จก่อนเพื่อน ฝีมือของท่านทำให้คณะพรรค ๔ สหายออกปากชมเปาะไปตามๆกัน จู่ฟ้าของท่านสวยมาก รูปมนุषย์ โครงทัง ๕ ซิ่นเหลาได้ สวยงาม ปิดกระดาดและลูกปลาเป็นระเบียบเรียบร้อย ท่านเจ้าคุณนำมันออกมาตั้งในห้องโถง

ที่เรือนต้นไม้หน้าตึก

๔ สหายนั่งขัดสมาธิทำว่าจู่ฟ้าของตนอย่างขมกั้ขมมัน ของนิกรเกือบจะเสร็จเรียบร้อยแล้ว อยู่แต่ปิดลูกปลาเท่านั้น เจ้าแห้วช่วยนิกรปิดลูกปลาอย่างปราณีต ของกิมหงวนกำลังผูกโครงทัง ยังไม่ได้ปิดกระดาด ของพลกำลังปิดกระดาด ของดร. ดิเรก เสร็จเมื่อสักครู่นี้เอง เขากำลังตกแต่ง ส่วนที่ไม่เรียบร้อยให้ดีขึ้น

จู่ฟ้าทั้ง ๔ ตัวนี้มีรูปร่างต่างๆ กัน เพราะต่างคนต่างประดิษฐ์ขึ้นด้วยฝีมือของตน กิมหงวนนึกฉิวตัวเองที่ทำล่าช้ากว่าเพื่อน รวมเวลา ๒ วันในการสร้างจู่ฟ้าตัวหนึ่ง

๑๒.๐๐ น เศษ

แดดกำลังร้อนจัด แต่ พล นิกร กิมหงวน และดิเรก ไม่มีความสนใจในเรื่องดินฟ้าอากาศ หรือสิ่งอื่น ๆ มุ่งหน้าแต่ทำว่าวของตน ตั้งใจจะนำไปทดลอง ที่ห้อง สนามหลวง ใน เย็นวันนี้ ทั้ง ๔ คนนึกพากพุมใจที่ตนทำว่าว จู่ฟ้าได้

นิกรร้องยี้เกหงิง ๆ ปิดลูกปลาไปพลาง

“กระดิงทองแสนจะดีใจ ว่าวจู่ฟ้าของใครหรือจะงามเท่า _____”

“เฮ้ย ๆ”กิมหงวนดู”ลำบากนักก็อย่าร้องเลยวะ แก่เสร็จแล้วไม่ใช่หรือ มาช่วยกัน หน่อยซี”ไม่รู้จะผูกเชือกยังไงไวย”

นิกรหัวเราะ มองดูเพื่อนเกลอของเขา

“ตายห้า ทำไม่ไปรังมันยังงั้นเล่า หัวจู่ฟ้าของแกเปี้ยวมาทางซ้ายตั้งเปนกอง”พูดจบก็สั่ง เจ้าแห้วให้ปิดลูกปลาต่อ แล้วลุกขึ้นเดินไปช่วยกิมหงวน

ในเวลาเดียวกันนี้ ท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ก็พาเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และคุณหญิงวาด เดินเข้า มาในเรือนต้นไม้ ท่านผู้ใหญ่ทั้ง ๓ มาดู ๔ สหายทำว่าว

“นี่ _ พ่อพวกทำว่าวจ๊ะ”คุณหญิงวาดพูดยิ้ม ๆ”หยุดพักขึ้นไปบนตึกกินอาหารกลางวันกันเสียที่ซี เขาจัดไว้ให้นานแล้ว”

“ยังครับ คุณแม่ ผมยังไม่หิว ต้องปิดว่าวให้เสร็จเสียก่อน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ทำหน้าซอบกล เมื่อแลเห็นจู่ฟ้า ของลูกชาย

“ไหนพล ชูว่าวของแกให้พ่อดูหน่อยซี”

พลยกว่าวของเขาขึ้นตามคำสั่ง เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ กลืนน้ำลายเอือก ย่อخالงต่ำแล้วกระโดด ตัวลอย

“พล”ท่านร้องเสียงดัง ๆ”ว่าวของแกว่าวอะไรวะ”

พลยิ้มแห้ง ๆ

“ก็ว่าว จู่ฟ้านะซีครับ”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ หัวเราะก๊าก

“จู่ฟ้าทำไม่มันอ้วนมกั้กั้ยังงั้น หัวเบ้อเริ่ม เหวปอง ขากบสันนิตเดียว”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ทำตาปริบ ๆ

“ยังงั้นมันไม่ใช่ว่าว จู่ฟ้าหรือกั้ไวยพล”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“มองคุณคล้าย ๆ สองตาโต ฮิ-ฮิ”

“อู๊ยเจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ เอ็ดตะโล”หายใจเป็นไฟเสียเรื่อยเชียว”

คุณหญิงเอ็ดตะโลทันที

“พิลึก ก็ดิฉันชอบของดิฉันนี่นา แปลกคนจริงเชียว”

เจ้าคุณทำตาเชียว

“อย่ามาว่าฉันนะจะบอกให้ คุณหญิงนะซีแปลกคน”

คุณหญิงวาดโมโหจนตัวสั่น ยกมือทำวสะเอว

“ดิฉันแปลกคนตรงไหน ดูซิคะ หน้าตาหัวผุดกับคนอื่น ๆ ยังงั้นรี”

“อ้าว ๆ อย่าพูดหาตึงถึงหัวฉันนา จะบอกให้ ประเดี๋ยวมันจะมีเรื่อง แล้วก็เกรงใจเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ท่านบ้าง”

“หน้อย มีเรื่อง? อย่ามาขู่หน้อยเลย ดิฉันไม่กลัวหรอก ประเดี๋ยวมแม่เฮี้ยวฉิบหายเลย เสือนอนอยู่ดี ๆ เอาไม่มาแห่เสื่อ ซะ ซะ”

กิมหงวนร้องขึ้นดัง ๆ

“โปรดออกไปทะเลาะกันข้างนอกเถอะครับ ถ้าเกิดปะทะกันขึ้นในนี้ ว่าวของพวกผม ถูกยำแหลกหมด ยี้--โตแล้วยังทะเลาะกันอีก”

ประตูของบ้าน 'พัชรภรณ์' เจียบกริบ เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ เดินเข้ามายืนดูว่าวจุฬา ซึ่งสร้างโดยฝีมือพล แล้วท่านก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ นึกสังเวชใจ

“แกนี่กว่าวของแกมันจะขึ้นหรือพล”

นายพัชรภรณ์ผืนหัวเราะ

“นั่นนะซีครับ ผมก็สงสัยเหมือนกัน”

“อย่าสงสัยเลย อ้ายหลานชาย เชื้ออาร์เถอะ หัวเด็ดตีนขาดมันก็ไม่ขึ้น รูปมันไม่ใช่ว่าว จุฬานี่หว่า”

“ไม่เป็นไรครับ ผมจะเขียนป้ายเล็ก ๆ ติดไว้บอก ว่าวจุฬา คนอื่นจะได้รู้ว่าว่าวตัวนี้เป็นว่าวจุฬา ไม่ใช่ชนิดอื่น

ท่านผู้ใหญ่ทั้ง ๓ หัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน

“น่ากลัวจะต้องใส่หาง”เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ สรวพรอกลูกชายคนเดียวของท่าน”พวกแก ไม่น่าจะต้องเสียเวลามานั่งหลังขัดหลังแข็งทำมันเลย ให้เจ้าปลั่งมันทำให้ก็สิ้นเรื่อง”ท่านหมาย-ความถึงคนใช้ของท่านคนหนึ่ง ซึ่งมีความชำนาญในการทำว่าวทุกชนิด

พลว่า”ผมอยากจะแสดงความสามารถของผมครับ คุณพ่อ ถึงจุฬานี้ไม่สวย แต่ถ้ามัน ขึ้นได้ อย่างน้อยสูงจากพื้นดินสัก๓-๔ วา ผมก็ดีใจแล้ว”

“ถ้าอย่างงั้นเจ้าคงมีหวัง”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ มองดูว่าว ของนิกร แล้วท่านก็อมยิ้ม

“กรโว้ย ว่าวของแก แบบอะไรวะ มนุษย์หรือยักษ์หรือลิง”

นิกรปิดลูกปลาพลาฟกลางพุดพลาฟ

“แบบลิงครับ ขากบสั้นหน่อย อย่างนี้แหละครับ คว่าคล่องนัก ถึงเข้าเหยียงก็ไม่ตก เขาเรียกว่ารูป หนุ
มาน ดูซีครับ เข้าที่ใหม่ครับคุณพ่อ คุณอาร์ดูซีครับ เหยียงขมได้ไม่ต้องเสียสตางค์”

คุณหญิงวาดยกเท้าเตะก้นนิกรดังเพี้ยะ

“หมั่นไ้สั้นัก”

เสียงหัวเราะดังลั่นเรื้อนต้นไม้ เจ้าคุณปัจฉิม ๕ กล่าวกับนิกร

“ว่าวของแก มันต้องเอาทางตูดขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย โธ่เอ๊ย นี่แหละ เขาว่าละเลง ขนมเบื้องด้วยปาก
พวกแกนี่กว่าว่าวจุฬาทำง่าย ๆ แล้วดูสิ รูปร่างมันไม่ปนว่าวจุฬาสักตัวเดียว ไหน-ดิเรกยกว่าวของแกให้พ่อดู
หน่อยซี”

ดร. ดิเรกค่อย ๆ ยกว่าวของเขาขึ้น

“เวอร์ บิดีฟูล ป่า”

คุณหญิงหัวเราะคิก

“ตาย ตาย หัวสั้นยังกะก้อนขี้ เอวคอดนิดเดียว”

ดิเรกชักฉิว

“ผมไม่ได้ทำอย่างส่งเดชนะครับคุณอาร์ ผมทำด้วยหลักวิชา ก่อนจะเหลาโครงว่าวตัวนี้ ผมนั่งคำนวณ
ตัวเลขถึง ๒ ชั่วโมง และทดลองแยกธาตุทางเคมีอีก ๕ ชั่วโมง”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ กระพริบตาถี่เร็ว

“ทำว่าวจุฬาต้องแยกธาตุด้วยหรือวะดิเรก”

“ครับ ต้องทดลองความเหนียวแน่นของกระดาษ ต้องทดลองความมั่นคงของโครงมัน ตลอดจนปาน
สำหรับชัก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ พุดเสริมขึ้น

“หักทิ้งเสียดีกว่า ดิเรก เชื้ออาร์เถอะ ยังไงเสียมันก็ไม่ขึ้น”

ดิเรกขมวดคิ้วย่น เถียงคอเปนเอ็น

“เป็นขึ้น เป็นขึ้นแน่ๆ คุณอาร์คอยดูเย็นนี้ผมจะเอาไปทดลองที่สนามหลวง ตัวของผม นี่แหละครับ จะ
ขึ้นดีกว่าตัวอื่น”

“อิมพอสซิเบิล” คุณหญิงวาดร้องขึ้นดัง ๆ

ทุกคนมองดูหญิงเปนนตาเดียว ท่านยืนนิ่งเฉยทำหน้าเลิกลึก

“เขาแปลว่า อะไร คุณหญิง” เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ กระเช้า

“ยังงี้ก็ไม่ทราบค่ะ” ท่านยิ้ม ๆ “เห็นพ่อดิเรกแกชอบพุดก็เลยจำเอามาพุดบ้าง” แล้วท่านก็ ถามพล “อิม
พอสซิเบิลแปลว่าอะไร อ้ายหนู”

อ้ายหนูอ้าปากหวอ

“ผมโตจนปานนี้แล้ว คุณแม่ยังเรียกผมว่าอ้ายหนูอีกหรือครับ” นายพัชราภรณ์พุดพลาง หัวเราะพลาง

“ชะช้า อย่าว่าแต่เจ้าเลย คุณพ่อของแกเวลาแม่โกรธมาก ๆ แม่ยังเรียกว่าอ้ายหนูนี่หว่า ไม่เชื่อแกถาม
ท่านดูซี”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ พยัก หน้าที่กับลูกชายของท่าน

“จริง ลูก พ่อเคยถูกแม่ แก่เรียกพ่อว่า อ้ายหนุ่ยบ่อย ๆ ถ้าโกรธจนหน้าเขียว ถึงกับเรียกพ่อว่า อ้ายหมา ก็เคย”

คุณหญิงวาดยกกำปั้นทุบสามี่ของท่านพลัดเข้าให้

“นี่แน่ หาเรื่อง ลูกหลานมันนี่ว่าเป็นจริง มันก็จะหาว่า ดิฉันเป็นคนหยาบคายร้ายกาจถึง กับบังอาจเรียกผัวว่า อ้ายหมา อย่างกลัวเลยคะ ดิฉันจะไม่ว่าเจ้าคุณว่า อ้ายหมาเป็นอันขาด ถ้าเจ้าคุณเป็นหมา---”

“พอ พอแล้ว อย่าอธิบายเลยแม่คุณ”

ท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ ปล่อยให้ประมุขของบ้าน ' พัทธภรณ์ ' ทั้ง ๒ ท่าน มองดูเสียหงวน ซึ่งตั้งอกตั้งใจผูกว่าว จูฟ้า นั่งขัดสมาธิน้ำลายไหลยืด ผมเผ้ายุ่งเหยิงเหวี่ยงเหวี่ยงไหลโคลย้อย

“หงวน” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ร้องเรียก

อาเสียเงยหน้าขึ้น ยิ้มให้ท่านผู้ใหญ่

“ของผมน่ะไม่ได้ปิดกระดาษเลยครับ ขากบมันหักไปอันหนึ่ง เลยเสียเวลาต้องเหลาใหม่” แล้วกิมหงวนก็ชูโครงว่าวจุฬาให้ดู “นี่ยังงัยล่ะครับ”

๒ เจ้าคุณหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ

“หัวยาว ขากบยาวเพื่อยคล้าย ๆ เจ้าของ”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ พุดยิ้ม ๆ “ไม่ได้ความแล้วอ้ายหลานชาย โยนทิ้งเสียเถอะวะ เสียเวลาเปล่า ๆ รูปร่างพินนี้มันจะขึ้นได้อย่างไรกัน นอกจากจะใส่หาง”

ใบหน้าของกิมหงวนแสดงความไม่พอใจ

“ช่างมันเถอะครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ “ผมสงสัยว่า ว่าวตัวนี้มันจะเอาตุตขึ้น”

คราวนี้อาเสียเอ็ดตะโลลั่น

“มันจะเอาหัวขึ้น หรือเอาตุตขึ้น หรือเอาข้าง ๆ ขึ้น หรือขึ้นไป แล้วตกลงมาหัวถลอก ก็ช่างมันเถอะครับ”

“อ้าว-เฮ้ย !” ๒ เจ้าคุณร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

คุณหญิงวาดหัวเราะคิก

“พ่อหงวนก็รู้อยู่แล้ว ว่าท่านหัวล้าน มีอย่างรี พุดออกมาได้ว่าหัวถลอก ฮิ-ฮิ หัวถลอกก็ ต้องเอาน้ำมันช้ไ้โกทานะซีจ๊ะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ โหมโจนลืมตัว ยกฝ่ามือผัดหน้าคุณหญิงวาดเต็มแรง

“ปู่โธ่ ประเดี้ยวตายทั้งกลมเลย”

แทนที่จะโกรธ คุณหญิงกลับหัวเราะลั่น

“ดิฉันไม่ได้มีท้องนี่คะ จะได้ตายทั้งกลม ฮุย- โหมโ โกรธจริงๆ เอะ อาตี”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มออกมาได้

“เอ- คุณหญิงนี่ ชักจะยังงัยเสียแล้ว มาเรียกฉันว่าอาตี”

“แน่- เรียกอาตี เป็นยังงัยไป อาตีเขาแปลว่าพี่ชายไม่ใช่เอะ”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังลั่นเรื้อนต้นไม้ คุณหญิงวาดยิ้มแหย ๆ กล่าวถามเสียหงวน ผู้เชี่ยวชาญภาษาจีน

“พ่อหงวน อาตีเขาแปลว่าอะไร”

“แปลว่าเด็กครับ เด็กเล็ก ๆ เขาเรียกอาตี๋”

“อ้อ แล้วเด็กโต ๆ อย่างพ่อหงวน”

นิกรซิงพูดทันที

“เขาเรียกอาเก้าครับ”

กิมหงวนทำตาเขียว

“ทลิ่งละ ประตี๋ยวเถอะ”

ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามคนอมยิ้มไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ มองดูเจ้าแห้วแล้วพูดว่า

“แห้ว แกขึ้นไปบนตึก----”

“ครับ”เจ้าแห้วรับคำ แล้วลุกขึ้นวิ่งตี้ออกไป

“เฮ้ย”เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ตวาดแว็ด

เจ้าแห้วห้ามล้อพรีด หมุนตัวกลับ

“รับประทานว่ากระไรครับ”

ท่านเจ้าคุณจื๋ยปาก

“เอ็งรู้หรือว่า ข้าใช้ไปไหน ?”

“รับประทานท่านบอกให้กระผมไปบนตึก”

“ไปทำไม”

เจ้าแห้วทำตาปริบ ๆ

“รับประทานนั้นนะซีครับ”

“อ้ายเวร ฟังคำสั่งให้มันรู้เรื่องเสียก่อนซีไว้ถึงค่อยไป ข้าให้เอ็งขึ้นไปบนตึก อ้าว ๆ ขยับวิ่งอีกแล้ว ประเดี๋ยวก่อน เอ- อ้ายนี่เมื่อชาติก่อนถ้าจะเป็นม้าแข่ง”

“ครับ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ อดหัวเราะไม่ได้

“ขึ้นไปบนตึก เอาจ้าวจุฬาในห้องโถงมานี่ เข้าใจไหมละ แล้วก็ระวังให้ตี้อย่าให้ขาด ไป-ไปได้”

เจ้าแห้วทลุดตัวลงนั่งยอง ๆ ข้างนายการุณวงศ์ช่วยเขาปิดลูกปลาวัว เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ย่องเข้ามายกเท้าเตะเจ้าแห้วพลักเข้าไป

“นี่แน่ะ เจ้าคุณท่านใช้ให้มึงไป ทำไมวะ หา?”

เจ้าแห้วสูดปากลั่น ยกมือลูบคัล้าก้น

“รับประทานให้กระผมไปเอาจ้าวขอรับ”

“แล้วทำไมเอ็งไม่ไป”

เจ้าแห้วลุกขึ้นยืน วิ่งโครมครามออกไปจากเรือนต้นไม้ คุณหญิงวาดก้มลงหยิบมีดเหลา ว่าวเล่มหนึ่ง ยกขึ้นขว้างไล่หลังเจ้าแห้วหูดหวิดไป

“อ้ายนี่เห็นจะเลี้ยยไม่ได้แล้ว ทลิ่งหนักขึ้นทุกที อยู่ใกล้เจ้ากรนกล่ยติดนิสสัย”

นิกรพูดขึ้นทันที

“โอ้ คุณอาร์เห็นผมเป็นคนทลิ่งไปได้”

คุณหญิงวาดตวาดแว็ด

“แกนั่นแหละพลัง”

“แล้วผมไปเถียงเมื่อไหร่ล่ะครับ”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ สักครู่เจ้าแห้วก็ถือว่าวजूฟ้าเดินเข้ามา ว่าตัวนี้ออกแบบและ สร้างโดยเจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ฝีมือปราณีตงดงามมาก เจ้าแห้วฟังว่าไว้กับราวลูกทรง เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ พูดกับ ๔ สหาย

“แกดู - ดูว่าของอารวี เห็นไหมว่ามันแตกต่างกับของพวกแกมาก ส่วนสัต์ก็ผิดกัน อย่างนี้ ถึงจะเรียกว่าวजूฟ้า”

๔ สหายต่างมองดูว่าวของเจ้าคุณปัจฉนิก ฯ

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“ผู้ของผมไม่ได้แน่ ของคุณพ่อมันของธรรมดา”

กิมหวนพูดขึ้นบ้าง

“อย่าเอามาอวดเลยครับ รูปสวยหรือไม่สวยไม่สำคัญ ความสำคัญของวजूฟ้าอยู่ที่ขึ้นง่าย ส่ายคล่อง และแข็งแกร่ง ถึงปีกเป่าจะทำอย่างไรก็ไม่ตก”

พลว่า”แบบของคุณอ่าว แพ้ของผมเด็ดขาด ไม่เชื่อเย็นนี้เอาไปลองที่ท้องสนามหลวง คุณอ่าวคอยดูซีครับ”

นิกรว่า”ของใครก็ผู้ของผมไม่ได้”

เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ หัวเราะลั่น หันมาพูดกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ และคุณหญิงวาด

“อ้ายเด็กพวกนี้มันหัวดีอ้าววัน ลินดี มันคงนึกว่าวजूของมันซึกขึ้นได้”

คุณหญิงวาดอมยิ้ม

“ปล่อยตามเรื่องเถอะละ เย็นนี้ก็คงรู้ว่าจะขึ้นได้หรือไม่ได้ ดิฉันมองดูว่า ๔ ตัวนี้แล้ว ไม่อยากจะเรียกมันว่าวजूฟ้าเลย แล้วท่านก็พูดกับ ๔ สหาย “หยุดพักขึ้นไปกินอะไรรองท้อง เสียก่อนเถอะพอมหาจำเริญู เทียงกว่าแล้ว ประเดี๋ยวกค่อยมาทำต่อ”

“ว่า - -” นิกรร้องขึ้นดัง ๆ จ้องตาเขม็งมองดูว่าวของเขา”แย่จริงไวย ทำไมมันซึกขึ้นยังงี้”

พลกล่าวถามเบา ๆ

“อะไรวะกร ?”

นิกรดีดมือแป๊ะ

“ลีมวัดส่วนนะซี โคนขาบผ่าขึ้นมาอยู่เกือบถึงปีกบน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะชอบใจ

“เชื้ออ่าว เอะว่า วजूฟ้าของพวกแก ถ้าไม่ใส่หาง อย่งไรเสียมันก็ขึ้นไม่ได้”

นายการุณวงศ์ ยกมือเกาศรีษะ

“เอา ใส่หางก็ใส่หาง ให้มันขึ้นได้ก็แล้วกัน เลิกไวย ไปกินข้าวพวกเรา หิวเต็มทนแล้ว”

๔ สหายยุติการทำว่าว สั่งให้เจ้าแห้วเก็บกวาดให้เรียบร้อย ต่อจากนั้นก็พากันเดินออกไป จากเรือนต้น

ไม้

เย็นวันนั้นเอง

พล นิกร กิมหงวน ดิเรก พร้อม ด้วย เมีย ๆ ของเขา กับท่านผู้ใหญ่ทั้ง ๓ และเจ้าแห้ว ก็พากันมาสนามหลวง เพื่อลองว่าจู่ฟ้าทั้ง ๕ ตัว

รถยนต์เก๋ง ๒ คัน หยุดอยู่ริมสนาม ด้านใต้ทางพระบรมมหาราชวัง คณะพรรค ๔ สหาย พากันลงจากรถ เจ้าแห้วแบกว่าว จู่ฟ้า ๕ ตัวเดินตามหลัง มีป้านสำหรับชักว่าวอีก ๓ กระบุง พวกเด็ก ๆ ส่งเสียงเฮฮา วิ่งเข้ามาดูว่าวของ ๔ สหาย

“เฮ้อเฮ้อ ว่าวอะไรไว้อย่า คล้าย ๆ ว่าว กุลา”

เจ้าเด็กเคาบอยคนหนึ่งร้องขึ้น

กิมหงวนชักฉิวหันมาตอบเด็กคนนั้น

“นี่แหละ ว่าวจู่ฟ้าละ”

ทุกคนพากัน เดินมาหยุด ตรงที่ว่าง แห่งหนึ่ง

คุณหญิงวาดทรุดตัวลงนั่งพับเพียบเรียบร้อย ๔ นาง ห้อมล้อมท่าน ประไพตะโกนเรียก แจ็กมะม่วงน้ำปลาหวานให้ยกหามมาหาหล่อน นवलลออร้องเรียกแจ็กเย็นตาไฟ ดร. ดิเรกทำหน้าที่ ซอบกล มองดูน้องเมียของเขา

“คุณไพ มะม่วงน้ำปลาหวาน เปนสกปรกมาก แมลงวันตอมโถน้ำปลาหวาน อย่ากินเลยครับ”

ประไพอมยิ้ม

“ดิฉันฉีดวัคซีนแล้ว”

“ฉีดแล้วก็อาจจะเปนได้”ถ้าได้รับเชื้ออหิวาห์มาก ๆ”

คุณหญิงวาดพูดโพล่งขึ้น

“เฮ้ย คนเรากล้าถึงที่มันก็ตาย มัวแต่กลัวยังงั้นยังงี้ เลยไม่ต้องกินอะไรกัน เรื่องอหิวาห์ อ่าวไม่เห็นกลัว โกร๊ก ๒ โกร๊กตายเลย ช่างมันไม่ต้องทรมาน”

“อ้าว”เจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ อุทาน”ฉันก็เป็นหม้ายนะซี คุณหญิง”

คุณหญิงหัวเราะ

“ก็ช่างเจ้าคุณประไรละ”

แจ็กมะม่วงน้ำปลาหวาน กับเย็นตาไฟ ต่างยกหามมาตั้ง นันทา นवलลออ ประไพ ประภา และคุณหญิงวาด สั่งเย็นตาไฟคนละซาม มะม่วงอีก ๑๐ชิ้น

“ทานไหมคะ พล ?” นันทาร้องเรียกสามีของหล่อน

นายพัชราภรณ์ สิ้นศรีษะ

หน้า 65-80 หายไป

“หางว่าวครับ รับประทานผมเตรียมมาจากบ้าน สำหรับผูกว่าวของคุณทั้ง 4”

ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

“แกเปนบ้า ว่าวจู่ฟ้าใส่หางมีที่ไหน”

“รับประทานคอยดูซิครับ ว่าวของคุณทั้ง ๔ คน รับประทานถ้ำขึ้นได้โดยไม่มีหาง รับประทานผมยอมให้
กระที่บ”

กิมหงวนยกมือชี้หน้า

“ดีละ ไป-เอาว่าวของข้าไปส่งเดี๋ยวนี้ หน้อยแน่ดูถูก”

เจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เดินไปที่กองว่าวจุฬาของ ๔ สหาย แล้วหยิบว่าวของกิมหงวน ถือเดินไป ทาง
ด้านเหนือของสนาม อีกสักครู่เจ้าแห้วก็แก้มือของว่าวของเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ออก ผูกตัวของกิมหงวนแทน แล้ว
เตรียมส่งว่าวให้

พลอมแรง กิมหงวนก็ชักว่าวของเขา ทันใดนั้นประชาชนก็พากันหัวเราะ และให้ร้อง เกรี้ยวกราว จูฬาซึ่ง
ออกแบบและสร้างโดยอาสาเสี่ยกิมหงวน เขาตูดขึ้นสายตอกตัก เหมือน ว่าวกระตุน ๒ เจ้าคุณหัวเราะงอหาย
เมื่อว่าวของกิมหงวนลงมานอน แอ้งแม้งอยู่ในสนาม เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ สรรพยกเขา

“ไฉนโย หงวน อาร์ บอกแกแล้วไซ้ไหมล่ะว่ามันต้องเอาตูดขึ้น”

อาสาเสี่ยทำหน้ากะเรียะกะลาดชอบกล

“เอ- มันหนักหัว เกินไปกระมัง ครับ คุณอาร์”

“ไม่ใช่หนักหัว มันไม่ถูกส่วน” เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ พุดพลาทางหัวเราะพลา

เสี่ยเจ้าแห้วตะโกนมาตามลม

“รับประทานว่ายังงั้นใครรับ ไส้หางเอาไหมครับ”

กิมหงวนนิ่งอึ้งแล้วตะโกนตอบ

“ใส่ก็ใส่ไฉนโย”

เจ้าแห้วจัดการผูกหาง ๒ อันติดกับขาขวามือว่าวจุฬา แล้วยกว่าวขึ้นส่ง เสี่ยหงวนชักว่าวขึ้นจากสนาม
ประชาชนหัวเราะชอบใจไปตามกันที่เห็น จูฬาตัวใหญ่ ๆ มีหาง คราวนี้มันขึ้นไปลอยลม อยู่ในอากาศ อาเสี่ยผ่อน
เชือกให้มันขึ้นสูงหันมายิ้มให้กับพล และดิเรก

“ไฉน - ไม่ใช่ฝีมือของกันหรือ?” อาเสี่ยติดลมแล้ว แก่อยากชักเล่นบ้าง ก็ลองดู”

ดิเรกสั่นศรีษะ

“กันคิดว่กันยืนดูสนุกกว่า”

พลพุดกับกิมหงวน

“เอาลงมาหักออกทิ้งเสียเถอะวะ ขายหน้าเขาเปล่า ๆ มีอย่างไ้ไหนจูฬามีหาง”

“เถอะนะ ช่างมันเถอะ กันจะชักเล่นสนุกๆ ใครอยากหัวเราะเยาะก็ช่างเขา”

เจ้าแห้วถือว่าวของเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ วิ่งเหยาะๆ เข้ามาวางบนสนาม”

“รับประทานซ่อมไหมไหวขอรับ บรรลั้ยหมดแล้ว”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ มองดูว่าวของท่านอย่างเสียดาย

“เสียดายเหลือเกิน พับผ้า อ้ายหงวนนี่มันบ้าลึนตีเชียะ อดแสดงบ้าๆอะไรก็ไมรู้ นิ่งเหลาจนหลังขาด
หลังแข็ง เอาขึ้นยังไม่ทันไรหักแล้ว”

กิมหงวนจู้ยปาก

“ฮี้ - บ่นไปได้ ผมบอกแล้วผมจะใช้ว่าวของผมให้ เฮี้ยว - แห้ว ชักที่เถอะวะ ข้ารำคาญว่าวของข้าเต็ม
ทนแล้ว”

เจ้าแห้วกลิ่นหัวเราะแทบแยะ เอื้อมมือรับสายป่านกิมหงวน ๓ สหายพากันเดินไป นั่งพักผ่อนรวมกลุ่มกับพวกเมียๆ ของเขา ซึ่งกำลังกินเมี่ยงคำกันเป็นรายการสุดท้าย นิกกรั้งนัยน์ตา ปรี๊ดไม่พูดจากับใคร

ดร ดิเรกยิ้มให้นายการอุณวงศ์

“โง่ - ง่วงนอนอะไรอะ

นิกกรั้งนัยน์

“เปล่า มันอิมไว้อย”

นันทาพูดเสริมขึ้น

“ทำไมจะอิมล่ะ เย็นตาไฟตั้ง ๓ ชาม มะม่วงน้ำปลาหวานไม่ต่ำกว่า ๓๐ ชิ้น เนื้อสะเต๊ะอีกกองพะเนิน ปลาหมึก ๒ ตัว ... แล้วกั้เมี่ยงคำอีก ๑ ถาด ทำราวกับตายอดตายอยาก ตะกละตะกรามอะไรอย่างงี้ก็ไม้อู้ ไม่เคยพบเคยเห็น

“ปู้โธ่!” นิกกรั้งนัยน์เสียงอ่อยๆ “ไม่รู้ว่าจะดำเอาอะไรกัน ประเดี๋ยวโมโหขึ้นมา กินเมี่ยงคำ อีกเลย”

คุณหญิงวาดโบกมือ

“พอทีเถอะยะ กินจนล้นกระเพาะ กลับไปบ้านข้าวเย็นเห็นจะไม่ต้องกิน”

นิกกรั้งนัยน์หัวเราะ

“กินสิครับ อย่างช้าอีก ๑๐ นาที มันก็ย่อยหมด”

“เจ้าคุณทั้ง ๓ เดินเข้ามานั่งรวมกลุ่ม แล้วเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็สั่งเนื้อสะเต๊ะมารับประทาน กับเพื่อนเกลอของท่าน ทุกคนมองดูจู่ฟ้าของกิมหงวนอย่างขบขัน เจ้าแห้วรำคาญเต็มทน แต่ก็จำใจต้องชักส่งเดช

พลพูดกับกิมหงวน

“ว้าวของพวกเราไม่ได้ความเสียแล้ว ถ้าเราจะเล่นพนันเห็นจะต้องให้เจ้าปลั่งมันทำให้”

อาเสี่ยพยักหน้า

“นั่นนะซี รู้ยังงี้ไม่ยกทำไว้อย นึกว่ามันคงขึ้น ง่า - เอาของกันลง ลองว่าวของแกดูบ้าง ไหมล่ะ”

พลสั้นศรีษะ

“ไม่เอาละ ขายหน้าเขา” แล้วก็เปลี่ยนสายตามาที่ดิเรก “หักทิ้งดีกว่า สารรูปว่าวของ พวกเรา มันทุเรศเต็มทน”

ดิเรกว่า “อย่าหักเลย ให้พวกเด็กแถวนี้มันเอาไปเล่นดีกว่า”

พลเห็นพ้องด้วย เขากวักมือร้องเรียกเด็กเคาบอย ๒-๓ คนเข้ามาหาเขา แล้วพลก็พูดขึ้น

“หนู ฉันให้ว่าว ๓ ตัวนี้ เขาไปเล่นกันคนละตัวซี หาเชือกเอาเอง”

เจ้าเด็กก๊วยคนหนึ่ง ยกมือยกดอกมองดูว่าวจู่ฟ้า ของพล นิกกรั้งนัยน์ตา ปรี๊ด

“ว้าวอะไรครับ คุณน้ำ” เขาถามพล

“อ้าว จู่ฟ้ายังไงล่ะหนู”

ยุวชนเคาบอย ยิ้มด้วยริมฝีปากข้างซ้ายข้างเดียว

“นี่หรือครับ ว่าวจู่ฟ้า ฤย! อย่าว่าแต่ให้ผมเลยครับ ให้หมามันก็ไม่เอา เฮะ - จู่ฟ้า ฤย - ไปไว้วพวกเรา”

พล กิมหงวน ดิเรก มองดูตากัน ดิเรกชำเลื่องมองดูว่าวของเขา

“ทิ้งมันไว้ที่นี้แหละวะ อย่าเอากลับบ้านเลย ใครอยากได้ก็หยิบเอาไปเอง”

นิกกรั้งนัยน์ตาพูดขึ้นย่น เหลียวหน้าเหลียวหลังล่อกล่อก ไบหน้าซัดเผือด นัยน์ตาโศก เชื่อม

“เป็นอะไรคะ คุณกร” นवलละออถาม

นิกรถอนใจเฮือกใหญ่

“ถ้าไม่ดีเสียแล้วละครับ”

ประภาถามว่า“ใครคะ”

“ผมนะซีครับ โอัย - โอ้ - อย่าเพิ่งน่า พอมหาจำเริญ ไว้หน้ากันบ้างซี ขอเวลาอีก ๑๐ นาที ไม่ได้เรอะ อัย

- ตายท่า- - อ้อย - - -”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๗ มองดูนายการุณวงศ์อย่างสงสัย

“แกพูดกับใครวะ”

นิกรสูดปากเบาๆ

“พูดกับท้องครับ ข้าศึกมันกำลังจะโจมตีผม - อ้อย - - -ซี๊ด”

คุณหญิงวาดเม้มริมฝีปากแน่น

“ไป- วิ่งไปสพานหก เร็วเข้า ที่นั่นมีตัวมสาธนะ”

นิกรสั่นศีรษะ

“ไปไม่ทันหรอกครับ มันจะคลอตมึคลอตแหล่อยู่แล้ว อัย อย่าเพิ่ง กลัวแล้วจ้า นาย เย็นตาไฟจ้า”

๔ นางหัวเราะงอหาย นันทาซีมือไปทางสนามสามเหลี่ยม

“ไปที่โน่น กร”หล่อนพูดพลางหัวเราะ “แกนี่รู้มร่ามเสมอ”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“นั่นมันที่สำหรับถ่ายปัสสาวะเท่านั้น ทำไงดีละ พี่นั่น”

กิมหงวนเขยิบเข้ามายืนข้างนิกร

“อดทนหน่อยเถอะวะ อ้ายเพื่อนยาก กลับไปทำธุระที่บ้านเราดีกว่า กันจะบอกคาถามหาอูด ให้ เข้า -

ว่าตามกัน นะโม อุตตุ”

“นะโม อุตตุ”นิกรพูดเสียงละห้อย

อาเสี่ยหัวเราะ

“ว่า ๓ หนแล้วกลั่นใจสักครู่ก็หาย ทนไปได้ในราว ๑ ชั่วโมง”

แววตาของนิกรแจ่มใสขึ้นเล็กน้อย เขาว่าคาถากิมหงวน ๓ ครั้ง แล้วยืนกลั่นใจ

“เออ เข้าที่ไว้ย ค่อยยังชั่วแล้ว แต่ยังคงอยู่”

เสี่ยหงวนก้มลงหยิบกระดาษขึ้นหนึ่งขึ้นมา ม้วนเหมือนหลอดกาแฟ แล้วส่งให้ นายการุณวงศ์

“ถ้ามันปวด ว่าคาถาอีก แล้วเอากะดาษนี้แยงจุมุก”

นิกรยกมือไหว้อาเสี่ย

“ขอบใจไว้ย คาถาแกขลังมาก เกือบหายแล้ว เอ๊ะ - อ๊ะ เขาเข้าอีกแล้ว คราวนี้ถ้าไม่รอดแน่” พูดจบก็ยื่น

بيبخاแน่น

กิมหงวนยกมือเกาศีรษะ

“ว่า- ถ้าปากจริงฮี ว่าคาถาอีก ๓ หน แล้วเอากะดาษแยงจุมุกซีไว้ย”

นิกรกระทำตาม ทำปากขมขมิบว่าคาถา ยกกระดาษแยงเข้าไปในรูจุมุก สักครู่ก็ทำจุมุกอยู่ แล้วจาม

เสียงสนั่นหวั่นไหว

“ฮีด - ชะเอ๊ย!”

การจามดังๆ ทำให้ประตูเมืองเปิด ข้าศึกซึ่งระดมกำลังกันอยู่อย่างหนาแน่น ก็บุกตลุย ออกมาทันที เสียงปืนดังสนั่นหวั่นไหว กลิ่นดินปืนกระจายฟุ้ง

“โอ้- อ้ายหงวน แกตัมข้า- -” นิกรพุดเสียงอ่อย ยกหลังมือเช็ดน้ำตา “หมด- - ลงมาถึงหน้าแข้งแล้ว”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น คุณหญิงวาดยกมืออุดจมูก

“ไป - ไปให้พ้น เด็กเปรต

นิกรสูอื่น

“ไปไหนล่ะครับ อ่อย - ออกมาอีกแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ หัวเราะก๊าก

“รีบกลับไปบ้าน เจ้ากร”

นายการุณวงศ์ สูดปากพลางบีบขานแน่น หันมาทางนายพัชรภรณ์

“ขอบุญแจรงให้กันเถอะพล”

พลสดุ้ง

“ไม่ได้หรือก รรตสกปรกหมด ขึ้นรถสามล้อไปซี”

นิทลุ่มใจเหลือที่จะกล่าว เปลี่ยนสายตามาทางพี่สาวของเขา

“พี่นั้น ขอรณบัตรร้อยสี่ก ๕ บาทเถอะพี่ ฉันมีแต่ใบละ ๑๐๐”

นันทาสันสิริชะช้าๆ เปิดกระเป๋าหนังจรเข้ ออก หยิบธนบัตรใบละ ๕ บาท ๒ ฉบับ เป็นขึ้นเล็กๆ แล้วขว้างไปให้น้องชายของหล่อน

“ไป รีบกลับไปอาบน้ำอาบทำเสีย ฉันบอกแกแล้วนี่นา สวาปามเข้าไปตั้งหลายอย่าง”

นิกรทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย เดินออกไปจากสนามหลวง ทางด้านถนนราชดำเนิน ทันใดนั้นประโประไฟที่นั่ง เครื่องข้อมอยู่นานแล้ว ก็ได้กระวีกระวาดลุกขึ้นยืน ร้องตะโกนเรียกสามีมของ หล่อน

“กร กรคะ รอดด้วย ไฟไปด้วยคน”

ประกามอสูน้องสาวอย่างตื่นๆ

“จะไปกับเขาทำไมละจ๊ะ น้องไฟ”

ประโประไฟสุดปากเบาๆ

“อาการไม่มีใครดีคะ พี่ภา ท้องมันปั่นป่วนใหญ่แล้ว อูย - - ถ้ามันเอาเรื่องแน่” พุดจบประโประไฟก็วิ่งตามนิกร ไป ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงของวงศาคณาญาติ

เจ้าคุณปัจจนึกฯ มองตามลูกสาวและลูกเขยของท่านด้วยความอดทนระอาใจ ๒ ตัวเมีย ขึ้นนั่งบนรถ ๓ ล้อคันหนึ่ง ไปทางสะพานผ่านพิภพฯ

“อือ ตัวเมียคู่นี้มันช่างสมกันเหลือเกิน”

ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔ สหายก็นั่งสนทนากัน กิมหงวนมองไปทางเจ้าแห้วซึ่งกำลังซัก ว่าวจุฬามีหาง ของเขาอยู่ด้วยสีหน้าบอกบุญไม่รับ อาเสี่ยวร้องตะโกนบอก

“เฮ้ย แห้ว ถ้าปากนักก็อย่าซักเลยไวย เอะล่งเถอะ หรือคว่าให้มันตกลงมารู้แล้วรู้รอด”

เจ้าแห้วปฏิบัติตามคำสั่งทันที กระตุกว่าวให้คว่าไชยกลงดินดังโครม แล้วเขาก็ปล่อย สายป่าน ทรวดตัว นิ่งเหยียดเท้า

บรรยากาศของสนามหลวงในตอนเย็นน่าสุขสบายยิ่งนัก ประชาชนนั่งพักผ่อนหย่อนใจ กินขนม และเล่นซึ่งโรมรันกันอยู่ตลอดเวลา วันนี้มีจุฬาเพิ่มขึ้นอีก ๒-๓ สาย และโดยมากจุฬา เปนฝ่ายได้เปรียบ เพราะลมพัดจัด คณะพรรค ๔ สหายนั่งจนเก็บพลบค่ำ ก็พากันกลับบ้าน

กรรมการการแข่งขันกีฬาว่า ได้รับจดทะเบียนว่าจุฬาเพิ่มขึ้นอีกสายหนึ่งในตอน ๑๒ น. วันนี้เอง จุฬาสายใหม่นี้ใช้เครื่องหมายเลข 3 สีแดงอยู่กลางอก เลขอาระบิกนี้หมายถึง พล นิกร กิมหงวน ของเจ้านั่นเอง จุฬาสายนี้ดูท่าทางคึกคักเข้มแข็งมาก เจ้าของว่าน่าจะวรวมด้วยกัน ๘ ตัว มาถึงสนาม ก่อนเวลา ๑๖ น. เล็กน้อย หลังจากจดทะเบียนเสียค่าธรรมเนียม และกรรมการได้ประทับตรา บนว่าวทุกๆ ตัวแล้ว จุฬาหมายเลข ๓ ตัวหนึ่งก็ถาโถมขึ้นสู่อากาศอย่างสง่าผ่าเผย เจ้าคุณปัจฉิมนี้ชช เป็นคนซุก พล นิกร กิมหงวน เปนผู้ช่วย เจ้าแห้ว เปนหัวหน้าวิ่งรอก ชายฉกรรจ์รูปร่าง ล่ำสันประมาณ ๑๐ คน เปนกรรมการโรงสีไฟของกิมหงวนเปนพนักงานวิ่งรอก ดร.ดิเรกเป็นผู้ช่วยเหลือทั่วไป นายแพทย์หนุ่มแต่งกายเปนนักกีฬา นุ่งกางเกงขาสั้น สวมเชิ้ตแขนยาว สวมหมวกสักหลาด มีกล้องส่องทางไกลคล้องคอ จุฬาหมายเลข ๓ สร้างโดยปลั่ง คนใช้เก่าแก่ของ “พัชราภรณ์” ขนาด ๒ ศอกคืบ แบบมनुษย์ สวย และคล่องมาก

พอธงสีฟ้าแกว่งสู้อยอดเสา เปนสัญญาณเปิดการแข่งขันประจำวัน บรรดาจุฬาสายต่างๆ ซึ่งคอยที่อยู่แล้ว ก็เริ่มถาโถมลงคว่ำปากเป่าเหมือนกับชายเจ้าชู้ยกขีปรวดเข้าเกี่ยวผู้หญิง ผุ่งปากเป่า แตกกระจัดกระจาย แต่บางตัวที่เห็นว่าตัวได้เปรียบก็สวรับ กิมหงวนเอื้อมมือคว้าสายป่าน เหนือมือเจ้าคุณปัจฉิมนี้ชช

“ขอผมประเดิมหน่อยเถอะครับ ปักเป่าตัวส. เขาว่าเก่งนัก ผมจะลากเอามากินสักเที่ยว”

เจ้าคุณยื้อแย่งป่านจากอาเสี้ย

“อย่าเลยน้า ถ้าแกคว้า ก็ถูกเอาเหนียงครอบเท่านั้น”

อาเสี้ยแย่งป่านจากท่าน

“มือชั้นผมแล้ว เชื้อเถอะครับ ผมจะแสดงให้เห็นดู คว้าทีเดียวเอาเหนียงเข้าเครื่องเลย”

ท่านเจ้าคุณชักจิว

“เอา - เชิญๆ พ่อมหาจำเริญ” แล้วท่านก็ทรวดตัวนั่งบนพื้นสนาม

กิมหงวนหันมาทางเจ้าแห้วและพวกกรรมการของเขา

“เตรียมพร้อมไว้ย พวกเรา”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“ครับ - พร้อมแล้ว รับประทานผมคิดว่าคงตกในบริเวณพิพิธภัณฑหรือม่ายทางร้าน ขายเหล้า แค่นี้ รับประทานวิงแพล็บเดียวแหละครับ”

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก

“แกหวังเต็มทีเชียวหรือว่า เทียนนี้ว่าวของเราจะตก”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานเด็ดขาดเลยครับ”

เสี้ยหงวนพยักหน้า

“ถ้าฉันเอापักเป่ามาได้ แกจะว่ายังไง”

“รับประทานผมยอมให้เตะฟรี ๑๐ ทีครับ”

“เออ ตกลง

เจ้าแห้วถามเบาๆ

“รับประทานถ้าเผื่อจุฬาทดล่ะครับ”

กิมหงวนว่า “ซ้ำให้แก่ ๕๐ บาท

ครั้นแล้ว เจ้าของว่าจุฬามีหมายเลข ๓ ก็บังคับว่าให้คว่ำไชยกองมา ดิเรกยกกล่องสอง และคอยบอก

กิมหงวน

“เฮ้ - สิ้นไปไวย่หงวน หลบขวา อย่าให้ติด อีเป่ากำลังจะเอาเหนียงครอบ”

กิมหงวนพูดพลางคว่ำพลง

“ไม่ต้องกลัวน่า ชั้นอาจารย์คว่ำเข้าเหนียงได้แหละ”

แล้วจุฬาก็เงยหัวขึ้น ดิเรกมองเห็นในกล่องอย่างถนัด

“มายก้อท! เจอเหนียงเข้าแล้ว”

อาเสี้ยตกลิ้งไปชั่วขณะ จุฬ่าของเขาหยุดสายเอียงกระท่อเต๋ ประชาชนคนดูและ นักเลงพนันให้ร้อง

เกรียวกราว กิมหงวนหันมาทางพล

“ทำไวย่ เข้าเหนียงแล้ว”

พลไม่ตอบ มองดูเจ้าคุณปัจฉินึก

“คุณอาวี๋ครับ ช่วยแก้หน่อยซีครับ”

ท่านเจ้าคุณสั่งศิรัษะ

“ใครเป็นคนคว่ำก็แก้เอาเองซี”

กิมหงวนส่งปานให้นิกร

“ช่วยทีกร”

นิกรยิ้มแป้น เขาเองเกิดมาไม่เคยชักว่าวจุฬ่าเลย เมื่ออาเสี้ยส่งปานมาให้ก็ชักส่งเดช แทนที่จะออกจากเหนียง หรือทำให้เหนียงหลวมตัว จุฬ่ากลับดึงลงดิน หมดท่าเข้านิกรก็หันมาพูด กับเจ้าแห้วโดยเร็ว

“รอก วิ่งรอกไวย่”

เจ้าแห้วสั่งศิรัษะ

“รับประทานถ้าวิ่งรอก ก็หล่นเท่านั้นแหละครับ คุณต้องแก้ไขเหนียงหลวมตัวเสียก่อน”

นิกรระตุกปานพลงพลาง

“คับตัวเขียวแห้ว อ้อยตกแน่แล้ว ไม่รู้ละ ตกก็ตก”

จุฬ่าหมายเลข ๓ กับปักเป้า เครื่องหมายตัว ฮ. หล่นโครมลงสนามในแดนปักเป้า ปักซ้ายของจุฬ่าหัวละเตียด กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“นี่แล้ว นี่แล้วว่า อย่างไรเสียก็ต้องตก” เขาพูดพลางหัวเราะพลง

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทาน ๕๐ บาท อย่าลืมนะครับ”

กิมหงวนตวาดเว็ด

“เออ - ไป-ไปเก็บว่าว เอาตัวใหม่ไปเปลี่ยนแล้วส่งที่โน่นเลย พอขึ้นจะได้คว่ำ เสียเที่ยวหนึ่งต้องเอาคืน ๒เที่ยว ชวนใครไปสัก ๒ คนซีไวย่ จะได้ช่วยกัน”

เจ้าแห้วหยิบว่าวจุฬาหมายเลข ๓ อีกตัวหนึ่งขึ้นมา แล้วชวนกรรมกรของกิมหงวนอีก ๒ คนไปที่ว่าวตก พลกับดิเรกมานั่งข้างเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕

ท่านเจ้าคุณพูดกับ ๒ สหาย

“ปล่อยเจ้าหงวนมันตามเรื่อง แก่คอยดูว่าที่เอามา ๘ ตัว อีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ก็หักฉิบหายหมด”

“ผมก็ว่ายังงั้นแหละครับ” พลพูดยิ้มๆ “ชักว่าวจุฬาไม่ใช่ของง่ายเลย ให้ผมคว่ำกั๊กคงตก เช่นเดียวกัน”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้หัวเราะ

“คนที่ชักจุฬาเก่งๆ ยังเสียที่ปักเป้านี้หว่า อารวณะ ถึงชักไม่เก่ง แต่ก็เคยเล่นว่าวพั่นมา หลายหนเมื่อครั้งก่อน มีความรู้ความชำนาญดีกว่าพวกแก”

ดร ดิเรกพูดขึ้นบ้าง

“ที่จริงก็เป็นแปลกนะครับป่า ทำไมจุฬามันถึงตกเมื่อเข้าเหนียง ฝรั่งยังไม่เข้าใจเลย”

เจ้าคุณอธิบายให้ลูกเขยของท่านทราบ

“ว่าวจุฬาเป็นว่าวที่ใช้การทรงตัวของมันเองตลอดเวลา ส่วนของมันที่ทำขึ้น บังคับให้ มันต้องส่ายรับลม เมื่อมันเข้าเหนียงปักเป้า เหนียงได้บังคับตัวมันให้หยุดส่าย การทรงตัวไม่มี มันต้องตก”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“ออไร มันเปนสนุกดีเหมือนกัน ว่าวพั่นนี่เมืองนอกไม่มีเล่น ฝรั่งเปนไม่ชอบชักว่าว”

“จริง แต่คนไทยชอบชักว่าว แก่ดูชี่ รอบสนามเต็มไปด้วยว่าวนับจำนวนพัน ทั้งเด็กผู้ใหญ่ นิยมเล่นว่าวกันทั้งนั้น”

อีกสักครู่หนึ่ง จุฬาหมายเลข ๓ ตัวที่ ๒ ก็ขึ้นสู่ท้องฟ้า โดยกิมหงวนเป็นผู้ชัก เจ้าแห้วถือว่าวที่หักเดินนำหน้าพวกคนงาน ๒ คนเดินกลับมา อาเสี่ยวมีท่าทางทะมัดทะแมงขึ้นกว่าเก่า

กิมหงวนหันมายิ้มกับนิกร

“เที่ยวนี้ กันต้องเอาปักเป้ามากินให้ได้”

“แน่แหละ” นิกรถามเบาๆ

“แน่ชิวะ”

ครั้นแล้ว อาเสี่ยวก็เริ่มคว่ำว่าวของเขาลงไปหมู่ปักเป้า ที่ขึ้นอยู่ตั้ง ๕-๖ สาย ดูเหมือน พวกปักเป้าเข้าใจว่า จุฬาตัวนี้เป็นหมู ปักเป้าต่างสรวล ไม่มีใครหนีเลย จุฬาคว่ำอย่างโลดโผน หูดหวิดจะถึงพื้นดินจึงเซ็ดหัวขึ้นปักเป้าตัวหนึ่งเอาเหนียงครอบไว้ได้ทันทีทันควัน แล้วจุฬาก็ หมุดอำนาจ ดิ้นกระแด่วๆ เียงต่ำลงมาทุกที

กิมหงวนมีกิริยากระสับกระส่าย มองดูคนโน้นคนนี้

“เร็ว ทำยังไงดี กร”

นิกรพินหัวเราะ

“ไม่ต้องทำหรอก มันต้องตกแน่ๆ”

พอนิกรพูดขาดคำ จุฬากับปักเป้าก็ลงถึงพื้นสนาม หัวหักละเอียด

“ว่า - -” เจ้าแห้วหัวเราะลั่น “รับประทานวังเก็บตายห้า ฟรุ้งนี้จ้างนักวิ่งทนมาไว้ สักคนเถอะครับ ตกเสียเรื่อยเชียว”

กิมหงวนทำตาเซียว

“ไม่ต้องบ่น เขาว่าไปเปลี่ยนอีก ๑ ตัว เหลือว่าวอีก ๖ ตัว คว่ำอีก ๖ เทียวค่อยกลับบ้านไป-เร็ว”

เจ้าแห้วถอนหายใจยาว

“รับประทานเอายังงี้ดีกว่าครับ ผมเอาว่า ๖ ตัวนี้ ไปรออยู่ทางแดนปักเป้า รับประทาน ไม่ต้องกลับมาที่นี่อีก เสียเวลาเดินไปเดินมา พอว่าตกรับประทานผมจะได้เปลี่ยนให้ใหม่”

อาเสี้ยนนิ่งคิด

“ไม่เอาไว้ย ขายน้ําเขา คนเขาก็รู้เนาะชื้อว่าวของเราเก๋างี้”

“โอ๊ย-รับประทานเขารู้กันทั่วสนามแล้วละครับ รับประทานอย่าไปโทษว่าวเลยครับ”

“อ้อ ถ้ายังงั้นชื้อก็เก๋างี้เนะซี”

เจ้าแห้วกลัวถูกเตะ เลยไม่ตอบได้แต่อมยิ้ม ก้มลงหยิบว่าวซึ่งผูกซุงไว้เรียบร้อยแล้ว ขึ้นมาอีก ๑ ตัว แล้วเขาก็พูดกับกรรมกรของกิมหงวนคนหนึ่ง

“ไป - พี่ชาย เดินกันให้มองโปง”

นายคนนั้นหัวเราะเห็นพินหลอ

“ถึงอาเสี้ยนคว่ำตัก ก็ตกอย่างสง่าผ่าเผย”

อาเสี้ยนตวาดเว็ด

“อย่ามาแก้งยอไว้ย กำลังหัวเสียเดี่ยวเตะเองง่ายย”

เจ้าแห้วกับลูกน้องของกิมหงวนรีบเดินไปจากที่นั่นทันที อาเสี้ยนยกมือเกาศีรษะ บ่นกะปอด กะแปด พา นิกรเข้าไปหาเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ทูตตัวลงนั่งข้างๆ ท่านแล้วยกมือไหว้

“แะะ แะะ คุณอาไปค่วาเถอะครับ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะก๊าก

“เหตุผลแล้วหรือ ?”

“ยังครับ แต่เสียตายว่า ถ้าพังหมดทั้ง ๘ ตัว กว่าเจ้าปลั่งจะทำให้ใหม่ก็ต้องหยุดเล่นไปอีก หลายวัน ไม่ไหวละครับ ปักเป้ามันเก่ง”

เจ้าคุณว่า “ไม่ใช่ปักเป้าเก่ง จูพ้ามันค่วาไม่เป็นถึงได้ตก”

เสี้ยนหงวนอมยิ้ม มองคู่มือของเขา

“หมดเลย มือไม้พองหมด ผมสมัครเป็นคนดูดีกว่า เชิญคุณอาร์ชั๊กเถอะครับ”

เจ้าคุณแก้งพูดสรรพยา

“ชื้อไม่ได้เป็นลมนี้หว่าจะได้ชื้อ”

นิกรหัวเราะคิก

“ตายตาย - ออกีแป้นแตก ตลกก็ไม่บอก” แล้วเขาก็ยกมือจี๋โหวตัวเองพลาหงหัวเราะชอบใจ

ท่านเจ้าคุณชมกรามกรอดๆ

“โอ้ ! เดี่ยวเบรียงหางยท้องไปเลย อ้ายเวรนี้ ล้อกระทั่งพ้อตา”

“ผมไม่ถือหรอกครับ”

“บ๊ะ ก็ชื้อถือนี่หว่า” เจ้าคุณเอ็ดตะโร

“ถือก็ล้อผมบ้างชื้อครับ ผมไปว่าอะไรละ”

“อ้อ ชื้อไม่ล้อแกหรือก หน้าด้านยิ่งกว่าสพานข้างโรงสี”

นิกรขมวดคิ้วย่น หันมาถามดิเรก

“มันอยู่ที่ไหนหว่า เคยได้ยินชื่อบ่อยๆ”

“โน่น - สีพระยา” ดิเรกตอบอย่างขอไปที่

กิมหงวนหัวเราะขึ้นดังๆ

“นี่เว๊ย ข้างกระทรวงมหาดไทย ไม่ใช่สีพระยา”

“เออ จริง” นายแพทย์หนุ่มพูดยิ้มๆ

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงชั่วขณะ ทุกคนแลเห็นเจ้าแห้วยกกว่าวจุฬาดาวที่ ๓ ขึ้น เตรียมจะ ส่งให้ เจ้าคุณปัจฉิม ๔ พุดกับดิเรก

“แกเอ่าวัวขึ้นที่ซี ดิเรก แล้วพ่อจะคว่ำเอง”

ดร. ณรงค์ฤทธิ์ ผลุดลุกขึ้นยืน ภูมือไปมาเดินไปที่สายป่าน ก้มลงหยิบป่านขึ้นมาถือ

ในชีวิตของนายแพทย์หนุ่ม วันนี้เป็นครั้งแรกที่เขาแรกที่เขารู้จักว่า เขาสาวป่านเข้ามาหาตัว อย่างแก่งก้าง จุฬาดาวหมายเลข ๓ ขึ้นสูงจากพื้นดินได้ ๒ วา ก็เอียงซ้ายหล่นโครม เพราะคนชักไม่รู้จักรัก แก้วไข ว่าตัวนั้นปีกข้างหนึ่งหักสะบั้น

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ สดุ้งเฮือก

“ตาย เจ้าดิเรกทำว่าวหักอีก ๑ ตัวแล้ว เฮ้ย! แกชักว่าวยังไงกันเว๊ย ดิเรก”

ดิเรกปล่อยป่าน เดินยิ้มแห้งๆ เข้ามาหา

“ผมชักไม่เป็นหรอกครับ”

“อ้าว แล้วทำไมแกไม่บอกพ่อแต่ที่แรก”

“บอกก็อเสียเหลี่ยมนะซีครับ”

“ว่า - - -” เจ้าคุณร้องคราง “เล่นกันยั้งใจ เอามา ๑๐๐ ตัวก็ฉิบหายหมด เจ้าหงวนพึ่งเสีย ๒ ตัว แกอีก ๑ ตัว”

“ของมันพึ่งได้นี้ครับ” นายแพทย์หนุ่มพูดยิ้มๆ “คุณพ่อชักเองเถอะครับ ผมนึกว่ามันคงเบาๆ ที่ไหนได้ ดึงเอาตัวผมเซ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ มองไปทางแดนปักเป้า หันมาสั่งคนงานของเสี่ยหงวนคนหนึ่ง ให้รับนำ จุฬาดาวอีกตัวหนึ่งไปให้เจ้าแห้วเปลี่ยนใหม่ แล้วท่านก็บ่นพึมพำ

“แยมัน เสียไป ๒ เที้ยว ๒๔ บาทแล้ว เสียว่าวไป ๓ ตัว ซ่อมได้หรือไม่ได้ก็ไม่รู้ เจ้าปลั่งรู้ว่าว่าวหักมันคงบ่นแย”

นิกรนึกอะไรออกมาได้ เขาก็ตบมือหัวเราะชอบใจ

“เฮ้ๆๆ” ดิเรกร้องลั่น “ยูเป็นไม่สบาย

นายการุณวงศ์ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“เปล่า!”

“แล้วแกหัวเราะทำไม?”

“กันมีวิธีหาเงินใช้อย่างคล่องๆ แล้ว นึกได้เดี๋ยวนี้เอง”

เจ้าคุณถามว่า “หาอย่างไรวะ”

“ไปเล่นพนันว่าวกับเขาซีครับ ว่าวเที้ยวนี้อาวัวจะต้องคว่ำให้มันเข้าเหนียงหรือให้ปักเป้า ประกบหรือรัดซุงตก อีกเที้ยวหนึ่ง”

“แล้วกัน ทำไมยังงั้นล่ะ”

“ผมกับเจ้าพลและเจ้าหวนจะไปเล่นพนันกับพวกนักพนันว่าทางไหนครับ พอว่าเราติด บักเป่า ผมจะต่อบักเป่า ๒๐ เอา ๑ ผมเชื่อว่าถึงแม้ว่าเราจะตกลึง ๒ เทียว ใครก็ต้องรองไว้ เพราะถ้าจุฬาเอามาได้เขาก็ได้เงินที่รองไว้ตั้ง ๒๐ เท่า แต่เรารู้กันแล้ว คุณพ่อก็ต้องทำให้ว่าเราตกลึง จะด้วยประการใดก็ตาม เข้าใจไหมครับ”

ท่านเจ้าคุณเห็นชอบด้วย

“เออ-จริงโวย แกนี่ปัญญาแหลมมาก เอาชีวะ พวกแกคงได้เงินใช้คนละหลายร้อยบาท ดีเหมือนกัน ไป-ไปต่อเขา ประเดี๋ยวพอจะเอาว่าวขึ้นคว่ำกับบักเป่า ให้มันตกลึงไม่ยากหรอก”

กิมหวนชักสงสัย ก็ถามนิกร

“ต้องคิดให้รอบคอบก่อน กร ดึงต่างว่า บังเอิญคุณอาร์คว่ำลงไปบักเป่า เกิดเสียหาย หรือเหนียงเข้าเครื่อง---”

นิกรว่า“ก็วิ่งรอกเอามาซี แต่พอเข้าแดนเรา เขามีตัดสายพานให้มันขาดลอย จุฬาก็คงไปตก แดนบักเป่า แพ้บักเป่าอยู่นั่นเอง”

คราวนี้ ท่านเจ้าคุณกับพล กิมหวน และดิเรก ต่างเลื่อมใสในความเฉลียวฉลาดรอบคอบ ของนิกร

“ไปโวย” กิมหวนพูด “ได้เงินเท่าไรเลี้ยงเหล้ากันที่นี้ตอนค่ำแหละ ไปเถอะ เจ้าแห้วส่งว่าแล้ว คุณอาร์เตรียมตัวซีครับ อย่างฟังคว้านะครับ คณะให้พวกผมไปถึงพวก นักการพนันก่อน”

เจ้าคุณพยักหน้า ทั้ง ๕ คนต่างลุกขึ้น พลพูดกับดิเรก

“ไปด้วยกันไหมล่ะ หมอ”

ดร ดิเรกสั่นศีรษะ

“การพนันกันเล่นไม่เป็น แก่ไปกันเถอะ”

ครั้นแล้ว ๓ เกลอก็พากันเดินลัดตัดตรงไปทางร้านขายสุรา ซึ่งแถวนั้นมีนักเลงพนันว่าว นั่งจับกลุ่มส่งเสียงเฮฮากันตลอดเวลา พล นิกร กิมหวนเข้ามานั่งรวมกลุ่มกันกับนักพนันเหล่านี้ จุฬามีหมายเลข ๓ ขึ้นสู่อากาศอีกวาระหนึ่ง พวกนักการพนันพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า คนชกจุฬาสายนี้ ไม่ใคร่เก่ง ออกโรงประเดิมเริ่มแรกก็ตกถึง ๒ เทียว ติดๆ กัน บางคนบ่นว่ารูปว่าวสวยมาก น่าเสียดายที่ตกหักไป ๒ ตัว

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๕ บังคับว่าคว่ำไขยกลงมาอย่างคล่องแคล่ว นักพนันชักแปลกใจ ใครคนพูดขึ้นดังๆ

“ฮะ เทียนี่เลข ๓ เข้าที่แฮะ ถ้าจะเปลี่ยนคนชกใหม่ แม่โวย แหวกกกลุ่มบักเป่าลงมาเลย พับเข้าให้ ติดบักเป่าตราสมอเข้าแล้ว กำลังงามเหนียงเชียว”

เงียบกริบ ไม่มีใครกล้าต่อรอง นิกรตะโกนขึ้นดังๆ

“ต่อบักเป่า ๒๐ เอา ๑ เอ้า ใครรองมา”

สายตาหลายสิบคู่มองมาที่นายการุณวงศ์คนเดียว ชายหนวดโง้งคนหนึ่งท่าทางเปน นักเลงเต็มตัว ยกมือจับเขานิกร แล้วถามเขาอย่างเกรงใจ

“คุณพูดเล่นหรือพูดจริงครับ”

นายการุณวงศ์ค่นหัวเราะ

“นักเลงอย่างผมไม่เคยพูดเล่น คุณลุงจะรองหรือครับ”

“คุณต่อบักเป่า เสมอ ๒๐ เอา ๑”

“ยังงั้นซีครับ”

เขายื่นมือให้นิกรจับ

“ผมอยากจะร้องไว้ซัก ๑๐๐ บาท แต่ก็เกรงว่าคุณจะเอาเงินมาไม่พอ”

กิมหงวนลุกขึ้นโยนยี่หยกแล้ววงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตร ๑๐๐ บาท ใหม่เอี่ยมปึกเบ้อเริ่ม ในราว ๑๐๐ ฉะบับส่งให้นายการรูดวงค์

“เอ้ากร เล่นกับเขาไม่ต้องกลัว ในกระเป๋ายังมีเงินอีก ไหน ๆ แกก็พูดโพล่งออกมา แล้วกันก็ต้องรักษาคำพูด”

นิกรรับปึกธนบัตรมาถือไว้ พูดกับชายหนวดงิ๊ง

“๑๐๐ บาทพอหรือคุณลุง”

“พอครับ ผมต้องการใช้เงินเพียง ๒,๐๐๐ บาทเท่านั้น”

“เอา-ตกลง ใครจะลองอีกเชิญ ต่อบักเป้า เสมอ ๒๐ เอา ๓”

นักพนันหลายคนร้องไว้คนละ ๒๐ บาทบ้าง ๕๐ บาทบ้าง สุดท้ายแต่กระเป๋ของตน การตกลงรับพนัน คือ เอามือแปะกันชนิดหนึ่งตามธรรมเนียม พลกับกิมหงวนช่วยกันจำหน้า คนที่ต่อรองและคิดเงินที่ใคร ๆ ร้องไว้ ให้ได้เงินถึง ๔๕๐ บาท

จุฬารหมายเลข ๓ พยายามแยกออกจากบักเป้า จนกระทั่งปานบักเป้าเลื่อนมาติดจำปาดอกที่ ๒ เสียงจ๊อกแจ๊กจอยของผู้ที่ถือหางจุฬาดังอยู่ตลอดเวลา การต่อบักเป้า ๒๐ เอา ๑ ฟังมีแปน ประวัติการณ์ของสนาม ว่าว พวกนักกว่าวเข้าใจว่า ๓ เกลของเราเป็นลูกเศรษฐี นิกรคงพูดเล่น ด้วยคนองปาก แต่กลัวจะเสียเหลี่ยมก็ตกลงพนันดังที่พูดไว้

เจ้าคุณปัจฉินัย พยายามจะให้อ่าวเขาเหนียง แต่ก็ไม่สำเร็จ เนื่องจากปานบักเป้าเลื่อน ออกจากจำปา ทำให้บักเป้ายาวกว่าจุฬา ๓-๔ วา ท่านเจ้าคุณคิดว่าไชยกทำลวดให้บักเป้าสั้นเข้ามาอีก พอจุฬารหมายเลข ๓ เงยขึ้น ก็บังเอิญบักเป้าจำหน้าเกินไป เสียหางตัวเองทันที

พวกนักพนันที่รองจุฬาไว้ ต่างไชโยให้ร้องกระโดดโลดเต้น ทุกคนนึกหวังได้เงินพนัน ๒๐ บาทเท่าที่ต่อรองไว้ และพากันเข้ามาห้อมล้อม ๓ สหายกลัวว่า นายการรูดวงค์จะหลบหนีไป แต่นิกรของเราเฝ้าแน่นอยู่เต็มอกว่าผลที่สุดจุฬาของเขาจะต้องแพ้บักเป้า

เจ้าคุณปัจฉินัย สั่งวิ่งรอกพาบักเป้าไปแดนจุฬา แต่ท่านได้กระซิบสั่งเจ้าแห้วให้เตรียม มีดพับไว้ คอยตัดเชือกปานเพื่อให้จุฬาขาดลอยมาตกแดนบักเป้า

นิกรแกล้งทำเป็นตืออกดีใจ เมื่อเห็นจุฬาถูกสายปานบักเป้าดึง

“เอา-ดึงให้ตกพี่ชาย ตกแน่ละไว้ย”

ชายหนวดงิ๊งซึ่งนั่งจับแขนนิกรไว้ หัวเราะลั่น

“ดึงยังไงก็ไม่ตกครับคุณ ปานจุฬามันใหญ่และเหนียวกว่าปานบักเป้ามากนัก นับเงินได้แล้วครับ ของผม ๒,๐๐๐ บาท

นิกรตวาดแหว็ด

“ประเดี๋ยว แล้วกันงกไปได้”

“ไม่ไช่งกครับ แต่อยากได้เงิน”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“รอสักครู่เถอะนำคุณลุง ลูกเศรษฐีอย่างพวกผมไม่เคยโกงใครหรอก รอให้จุฬารอกไปเข้า แคนเสียก่อน เราจะทำเงินให้ ตอนนี้อย่างนี้ยังไม่แน่ว่าคุณลุงจะชนะพวกผม”

ชายชราลอยหน้าพูด

“แน่เสียยิ่งกว่าแน่อีกคุณ นั้น-เข้าแคนแล้ว”

นิกรว่า “ก็ถ้าเผื่อขาดลอยล่ะครับ”

ชายหนวดโง่งสั่นศรีษะ

“เป็นไปได้คุณ”

พูดขาดคำ พล นิกร กิมหงวน ก็ตบมือหัวเราะลั่น จุฬามีหมายเลข ๓ ซึ่งพาบักเป่าไป แคนของตนใกล้จะถึงดินอยู่แล้ว เกิดขาดลอยเพราะการกระทำของเจ้าแห้ว ลอยละลิวพาบักเป่า ย้อนกลับมาแคนบักเป่า หล่นโครมลงสนาม

พวกที่ร้องจุฬาน้ำซัดไปตามกัน ต่างส่งเงินของตนตามจำนวนที่ร้องไว้ให้นายการอุณวงศ์ ทันที

ชายหนวดโง่งมีอกกับกิริยาเหมือนกับจะเป่นลม นับธนบัตรราคา ๒๐ บาทรวม ๕ ฉบับ ยื่นให้นิกร

“คุณโชคดีเหลือเกินครับ ถ้าจุฬาไม่ขาดลอย คุณจะต้องจ่ายเงินนับหมื่นทีเดียว”

นิกรส่งเงินทั้งหมดให้กิมหงวน

“ขอบคุณมาก คุณลุง การพนันมันมีแต่เฮงชวยครับ” แล้วเขาก็หันมาถามเพื่อนทั้ง ๒ “เขาให้เงินเราหมดทุกคนแล้วไม่ใช่หรือ”

พลว่า “คนที่ใส่เสื้อสีน้ำตาล ๒๐ บาท นั่งอยู่ทางขวาแกยังไม่ให้”

นิกรเขยิบตัวเข้าไป ยกมือชี้แขนชายคนนั้น

“พี่ชาย จ่ายเสียที่สี่ครับ ๒๐ บาท

กระทาชายผู้เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมหันมามายิ้มกับนิกร มองเห็นแต่เหงือก ไม่มีฟันแม้แต่ ซี่เดียว

“อะไรกันครับ ผมไม่ได้พนันกับคุณสักนิด นั่งดูเฉย ๆ”

นิกรหัวเราะ

“เดี่ยวเตะชักเลย อย่มาทำลูกไม้หน่อยเลยนะ พอแพ้ถอดฟันออกเก็บใส่กระเป่าเสื้อ กันเห็นหรอก เร็ว-จ่ายมาดี ๆ ซีนตุกติก อ้วเตะลื้อจริง ๆ ด้วย จ่ายมาเสียก่อนประเดี่ยเล่นกันใหม่”

พวกนักพนันต่างต่อว่าชายผู้นั้นเสียงแซ่ดไปหมด กระทาชายซึ่งใส่ฟันปลอมดิ่ง ซองธนบัตรที่เหน็บแหวออกมาเปิดออก หยิบธนบัตร ๑๐ บาท๒ ฉบับส่งให้นายการอุณวงศ์

“ทั้งหมดเท่าไรวะ” เขาถามเสียหงวน

“๕๕๐ บาทไว้เปรมเลยเรา คีนนี้กินเหล้ากันให้เต็มคราบ กลับบ้านไม่ไหวนอนมันที่ สนามหลวงนั่นแหละ”

ขณะนี้ จุฬาเครื่องหมาย ๕.๖ กำลังติดพันบักเป่าตัวหนึ่ง ชายหนวดโง่งหวังจะแก้เอาเงินคืน ก็ยกมือเขย่าแขนนิกร

“คุณครับ ต่อผมอีกสี่ครับ จุฬา ๕.๖ กับ บักเป่าพระยานาค ถ้าคุณต่อฝ่ายใด ๒๐ เอาหนึ่ง ผมรองอีก ๑๐๐ บาท จุฬาสันกว่าบักเป่ามากยังทำอะไรกันไม่ได้หรอกคุณ คุณจะต่อบักเป่า หรือต่อจุฬาก็ตามใจ”

นิกรสั่นศรีษะ

“ยังไม่เล่นหรอกครับ คุณลุง”

“แล้วกัน ชายหมวดโง่งพูดเสียงดู ๆ “ได้แล้วเลิกใช้ได้แล้ว”

พลซึกฉิว

“นั่นมันแล้วแต่ฉันนี่แก”

ชายหมวดโง่งเสียงอ่อย

“ก็ผมไปว่าจะไรล่ะ”

นักเลงการพนันเล่นกันต่อไปในหมู่พวกเขา นิกรกระซิบบกระซิบกับเพื่อนทั้ง ๒ เมา ๆ

“แกสองคนนั่งอยู่ที่นั่นก่อนนะ ฉันจะหาเงินใช้อีกสัก ๕๐๐ บาท เจ้าแห้วเดินมาส่งว่าโน่น ว่าของเราไม่หักหรอก”

“แกจะเอาอย่างไรอีก” กิมหงวนถาม

“เออะน่า แกคอยอยู่นี่ก็แล้วกัน” พุดจบนิกรก็ลุกขึ้น เดินตรงเข้าไปหาเจ้าแห้ว ซึ่งอยู่กลางสนาม พวกนักพนันไม่มีใครสนใจกับนิกร เพราะกำลังมองดูว่าที่ตนถือหางไว้

กิมหงวนสั่งป้อเปี้ยสดมา ๒ จาน พอเขากับพลกินป้อเปี้ยหมด คินจวนและชำระเงิน ให้แจ็กเรียบร้อย นายการูดวงศก็เดินดุ่ม ๆ เข้ามาด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส กระดิ่งทองทรวดตัว นั่งข้างเพื่อน

“สำเร็จแล้ว” เขาพุดกระซิบบ “กันสั่งเจ้าแห้วให้ไปบอกคุณพ่อ เกี่ยวกับเรื่องนี้จะต้องคว่ำปากเป่า เครื่องหมายตัว เอ. สีแดง และต้องเอาชนะให้ได้”

“อ้าว” พลอุทาน “ถ้าเผื่อแพ้ล่ะไรวัย”

กิมหงวนพุดขึ้นบ้าง

“นั่นนะซี ปู้บับบเข้าเหนียงร่วงอีก เราเล่นพนันกับเขาก็ฉิบหายเท่านั้นเอง”

นิกรแลเห็นส่วนหน้าของชายหมวดโง่งปรากฏอยู่ข้าง ๆ เขา ก็ยกฝ่ามือผลักดันหน้าชายหมวดโง่งทันที แล้วตวาดลั่น

“ฟังอะไรไรวัย”

นายหมวดงามยิ้มแหย ๆ

“เปล่าครับ ผมอยากทราบว่า คุณจะกล้าต่อ ๒๐ เอา ๑ อีกไหม”

นี่อิงไปสักครู่ นิกรก็เล่าความลับให้เพื่อนทั้ง ๒ ฟัง

“กันได้แอบไปหาเจ้าของว่าคว่ำปากเป่าเครื่องหมายตัว เอ. และตกลงกันเรียบร้อยแล้ว กันตัดสินใจบนเขา ๕๐ บาท จ่ายไปแล้ว ถ้าจุฬามายเลข ๓ คว่ำลงมาติดกับว่าวของเขา ให้เขา พยายามทำว่าวไปเสียทาง ยอมแพ้ จุฬามายเลข ๑ ในเรื่องนี้ ประเดี๋ยวเออะ ให้ว่าวเราขึ้นและติดปากเป่า เอ. เสียก่อน กันจะต่อจุฬามายเลข ๒๐ เอา ๑ คงมีคนรองอีกแยะ

พลกับกิมหงวนหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน ชายหมวดโง่งซึ่งนั่งจ้องอยู่ข้างหลังพลอยหัวเราะ ขึ้นบ้าง และว่าเสียงอ่อยๆ แต่พอ ๒ เกล่อนหันไปมองดู เขาก็หยุดหัวเราะ ยกมือลูบหนวด ทำหน้าเซ่อ ๆ

“รู้เรื่องอะไรว่าผมหัวเราะอะไรกัน?” อาเสี่ยถาม

นายหมวดงามยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่รู้หรอกครับ”

“ไม่รู้แล้วคุณลุงหัวเราะทำไม?”

คราวนี้ชายหมวดโง่งซึกฉิวกิมหงวน

“อูวะ พวกคุณเป็นเจ้าผมรี ผมมีปากผมจะหัวเราะใครจะเป็นเจ้า หัวเราะอีกก็ได้” พุดจบแกก็หัวเราะ
ก้ากใหญ่ เป็นการหัวเราะปลอบใจตัวเองที่เสียเงินไป ๑๐๐ บาท

นิกรพูดกับเพื่อนทั้ง ๒

“คุณลุงดำแกฟังหายปวย”

ชายหมวดโจ่งหยุดหัวเราะ เมื่อเห็นจุฬ่าหมายเลข ๓ กำลังหย่อนมาทางหมู่บักเป่า เขาก็ยื่นมือให้นิกรดู

“เลข ๓ ขึ้นอีกแล้วครับ ต่ออีกสี่คุณ

นายการุณวงศ์พยักหน้า

“ก็ได้ แต่ทีวนี้ผมอาจจะเล่นจุฬ่า เพราะตะกั้งนี้จุฬ่าแพ้ด้วยเหตุสุดวิสัย ทีวนี้เลข ๓ คงเอา บักเป่าไป
ได้”

“ก็ต่อมาสี่ครับ”

“ประเดี๋ยว” นิกรดู “ว่ายังไม่ติดกันผมจะต่อคุณลุงอย่างไร พลื๊บเข้าไปในเหนียง ผมก็หมดตุตเท่านี้”

จุฬ่าหมายเลข ๓ โขยกเข้ามาในหมู่บักเป่าอีก บักเป่าตราสมอสวารับ พอจุฬ่าเงยหัวขึ้น ปานบักเป่าก็
ติดจำปาดอกที่ ๒

นิกรประกาศขึ้นดัง

“ใครจะเล่นกับผมเร่เข้ามา ผมต่อจุฬ่าหมายเลข ๓ ---”

“ต่อเท่าไรครับ” นักพนันหลายคนร้องขึ้นพร้อมกัน

นายจอมเจ้าเล่ห์ทำเป็นนิ่งคิด

“ต่อจุฬ่า ๒๐ เอา ๑”

คราวนี้ เสียงจ๊อกแจ๊กจอกแจ ดังเหมือนนกกกระจอกข้างละพันตัวยกพวกตีกัน นักการพนัน เข้ามาห้อม
ล้อมนิกร ร้องไว้คนละมาก ๆ เท่าที่เงินของตัวจะอำนวย บักเป่าเครื่องหมาย เอ. เป็นบักเป่าที่ไม่เคยแพ้จุฬ่าเลย
มาแข่งขัน ๓ วันแล้ว สามารถเอาจุฬ่าลงได้ทุกทีว เมื่อนิกรต่อจุฬ่าถึง ๒๐ เอา ๑ ใคร ๆ ก็ยินดีรองบักเป่าไว้

นิกรป้ายมือคนโน้นคนนี้ยุ่งไปหมด อาเสียวกับพลคอยจำหน้าและจำนวนเงินที่เขาองไว้ ชายหมวดโจ่ง
นั่งนับต้นทุนของเขายังไม่กล้ารอง

“ว่ายังไง คุณลุง ผมต่อจุฬ่า ๒๐ เอา ๑”

ชายหมวดโจ่ง ยื่นมือป้ายมือนิกร

“ผมรอง ๓๐๐ บาท หมดกระเป่าเลยทีนี้ ถ้าเสียลูกเมียอดตายท่า”

นิกรหัวเราะ

“ถ้ายังงั้นคุณลุงเป็นฝ่ายต่อสี่ครับ ผมจะรองเอง”

คุณลุงสอด้ง

“ยิ่งฉิบหายใหญ่เลย ให้ผมเป็นคนรองเถอะครับ เจ้าประคูน จุฬ่าลวงที่เถอะวะ”

นิกรจับแขนชายหมวดโจ่งไว้

“คุณลุงอย่าเล่นลูกไม้กับผมนา ประเดี๋ยวจุฬ่าเอาบักเป่าไปกิน คุณลุงตั้งหนวดออกขว้างทิ้ง หรือเก็บ
เข้ากระเป่า จะเป็นปากเสียวกับผมชายหน้าเปล่า ๆ”

ชายหมวดโจ่งลืมหูลืมตาโพล่ง

“หนวดของผมหนวดจริง ๆ นะครับ ไม่ใช่หนวดใส่”

กิมหงวนยกมือไหว้ชวรา

“ขอโทษครับ ขอผมดูหน่อย สงสัยว่าหนดปลอม” พุดจบกก็ยกมือขึ้นจับปลายหนด ข้างขวากระตุก
เต็มแรง

“ไอ้ย-ไอ้ย” เจ้าของหนดร้องลั่น “แล้วกัน เล่นตั้งอย่างนี้ผมก็ตายท่าซีครับ ปู้ไฉ่-โอย- - เจ็บ”

อาเสี้ยยกมือไหว้ประหลก ๆ พุดพลางหัวเราะพลาง

“เอาละครับ ผมเชื่อแล้วว่าหนดของคุณลุงเป็นหนดที่เลื้อยออกมาจากข้างใน ไม่ใช่ นหนดปลอม”

ต่างคนต่างเงยหน้ามองดูว่า พวกที่รองไว้ใจเดินที่กักไปตามกัน จุฬามีหมายเลข ๓ พยายามทำปากเป่า
เกือบ๕ นาทีก็ยังไม่เปลี่ยงปล้ำกัน เจ้าของปากเป่าเห็นว่าของตนยาวกว่า ก็สาวเข้ามาอีก พอจุฬาคว่าไซยกเข้าก็
แกลังตั้งให้เหนียงเข้าเครื่อง

ชัชชนะเปนของจุฬาแล้ว ปักเป่าเครื่องหมาย เอ. ถูกจุฬารอกไปแดน นิกรไม่ตื่นตื่นดีใจ อะไร เรียกหาบ
ถั่วลันเตามาซื้อ

ชายหนดคกหน้าซีตเผือด เขาเสียพนันแล้ว แต่ ๓๐๐ บาท มันเปนเงินจำนวนสุดท้าย ที่เขามีอยู่ ดังนั้น
ชายหนดจึงก็คิดหาอุบายที่จะช่วยให้ตัวเองไม่ต้องจ่ายทรัพย์สินให้นิกร

เขาชำเลืองมองดู ๓ เกลอสั่งกำลังกินถั่วต้มและแหยงหน้ามองจุฬามีหมายเลข ๓ ชายหนดจึงล้วง
กระเป่าเสือกุยเสงหยิบมีดโกนเล่มหนึ่งออกมา ยกมือตบขาเพื่อนนักพนันคนหนึ่ง ที่นั่งอยู่ใกล้ ๆ เขา แล้วกระชิบ
กระซาบพุด

“น้องชาย วานทำอะไรหน่อยได้ไหม?”

ชายกลางคนมองดูชายหนดจึงอย่างตื่น ๆ

“อะไร พี่วอน”

พี่วอนหรือบุรุษผู้มีหนดงามส่งมีดโกนให้ เขามองดู ๓ สหายเสียก่อน แล้วส่งมีดโกนให้

“ช่วยโกนหนดให้ที่เถอะวะ”

นายคนนั้นลื้มตาโพลง

“ปู้ไฉ่ นึกยังงั้นมาละพี่วอนหนดงามๆ จะโกนมันทิ้ง แล้วก็มันสนามว่า ไม่ใช่ร้านตัดผม”

นายวอนยิ้มแหย่งๆ เขยิบตัวเข้าไปกระชิบบอก

“ข้าพนันกับคุณคนนั้นแกไว้ รองปักเป่าถึง ๓๐๐ บาท ไหว้ละวะ โหนดหนดพี่ที่ที่เถอะ ม่ายยังงั้นหมด
ตัวแน่”

ชายกลางคนรับมีดโกนมาจ้งออก

“เอาซี ฉันจะช่วย”

นายวอนน้ำตาคลอหน่วย เสียดายหนดของเขามาก แต่จำใจต้องเสียสละมัน ยื่นหน้า เขาไปให้เพื่อน
นักการพนันของเขาโกนหนดออกทิ้ง นายคนนั้นก็รอดเร็วทันใจ ยกมีดโกน ชยับแคว่ก ๆ ๒-๓ ที่หนดของนาย
วอนก็รพนาสูญ ทำให้นายวอนเปลี่ยนโฉมหน้าเป็นคนละคน

๓ เกลอมองดูจุฬามีหมายเลข ๓ พากปักเป่าเครื่องหมาย เอ. ไปในแดน จนกระทั่งลงสู่ พื้นดินโดยสวัสดิ
ภาพ แล้วนิกรก็หันมาทางนักพนันทั้งหลายที่รองเขาไว้

“กรุณาจ่ายทรัพย์สินให้ผมครับ คุณพี่ คุณน้ำ คุณอาร์ คุณตา คุณปู้ ทั้งหลาย โชคเปนของผมนอกตามเคย”

พวกนักพนันบนพื้พ่า แปลกใจในความมีโชคดีของนายการุดวงค์ ต่างคนต่างจ่ายทรัพย์สิน ให้โดยดี

นิกรรับเงินมาได้ก็ส่งให้พล

“เฮ้า-ตรวจดูธนบัตรเสียด้วย ระวังจะโดนแบ็งก์เก็บ”

กิมหงวนพูดขึ้นดัง ๆ

“กร ตาลุงหมวดโจ้งหายหน้าไปไหนล่ะ”

นิกรสอตั้งโหยง กวาดสายตามองหาคู่พนันของเขาซึ่งรองไว้ถึง ๓๐๐ บาท แล้วนิกรก็จ้อง มองดูหน้านายวอน ซึ่งนั่งสูบบุหรี่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แต่นิกรคิดว่าคนละคน

“วะ-หลบมูมไปไหนแล้วว้ย” เขาพูดกับเพื่อนทั้ง ๒ “แย่จริงมัวแต่กินถั่วผลอแปล็บเดียว เชิดเลย”

พล พัชราภรณ์ ซึ่งมีมือไปที่นายวอน

“นั่นแหละแก ตาหมวดโจ้ง”

นิกรทำตาโต

“หา? คนนี้น่ะอะไร”

“เออ ถ้าหมวดนั้นไม่ใช่หมวดปลอม แกก็ต้องโดนหมวดทิ้ง กันจำเครื่องหมายตัวได้ นี่หว่า”

นิกรเขยิบเข้ามานั่งชิดตัวนายวอน สะโงกหน้าเข้าไปพิจารณาใบหน้านายวอน แล้วนิกรก็ หัวเราะลั่น

“นั่นแน่ คุณลุงจะหลบมูมผมถึงกับอุตสาห์ลงทุนโดนหมวดทิ้ง คราบหมวดยังขึ้นเขียว มองแลเห็นถนัด ผมจำได้หรือหน้า มา-จ่ายมาให้ผมเถอะครับ ใคร ๆ เขาก็ให้กันหมดเรียบร้อยแล้ว”

นายวอนแกลังทำหน้าตาย มองดูนิกรแบบใจดีสู้เสือ ดัดเสียงพูดให้ผิดแผกไปจากเสียงเดิม

“อะไรกันครับ”

กิมหงวนกับพลต่างคลานเข้ามานั่งล้อมรอบต่างตั้งใจว่า ถ้านายคนนี้ไม่ยอมจ่ายเงิน เปนต้องซ้อมกัน
ละ

“ไฉ่ คุณลุง โทษหมวดออกนี่ว่าจำไม่ได้รี” อาเสี่ยพูดยิ้ม ๆ “อย่าเล่นตลกตักกันหน่อยเลยนะ แก่จนคราว
นี้แล้ว เด็กมันจะดูถูกเอาเงินเพียง ๓๐๐ บาทเท่านั้น”

ชายหมวดโจ้งซึ่งปราศจากหมวด แกลังทำหน้าตื่น

“เฮ้ะ! พวกคุณจะมาไม่ไหนกับผม ผมยังไม่รู้เรื่องสักนิด คุณเข้าใจว่าผมเล่นต่อรองกับคุณ ยังงั้นหรือ?”

พลยกมือจับแขนนายวอน

“คุณลุง พูดสั้น ๆ ดีกว่า จะจ่ายเงินให้เราหรือไม่”

“วะ คุณนี่ยังงั้นแะ ผมไม่ได้เล่นกับพวกคุณ คุณจะมาคาดคั้นเอาเงินกับผม มีอย่างไหน?”

พลหัวเราะ

“ถ้าไม่ให้คุณลุงอายเขานา เงิน ๓๐๐ บาท กับเกียรติยศของคุณลุง ให้ดินตายซีเข้า ผมเตะคุณลุง
จริงๆ”

นายวอนเห็น ๓ สหายมีกิริยาซึ่งซังกะใจไม่ตี แต่ก็ยังปากแข็งอยู่

“คุณมีหลักฐานหรือมีข้อพิสูจน์อย่างไรว่าผมเล่นต่อรองกับคุณ แล้วกันอยู่ดี ๆ จะมา หาเรื่องกันเสีย
แล้ว”

กิมหงวนยักคิ้วแผล็บ

“ถ้าผมพิสูจน์ได้ว่าคุณลุงคนนี้กับคุณลุงหมวดโจ้งที่เล่นพนันกับเราเป็นคนคนเดียวกัน คุณลุงจะว่า
อย่างไร”

“เอาซีครับ พิสูจน์อย่างไรก็เอา ผมก็นักเลงคนหนึ่ง ถ้าผมเล่นกับคุณ ผมจะคิดโกงคุณทำไม เงินนิดหน่อยเท่านั้น”

กิมหงวนดึงปากกาหมึกซีมเซฟเฟอร์ที่เหน็บหน้าอกเสื้อออกมา หมุนปลอกปากกาออก ดึงสปริงเทมิกทั้งหมดลงบนเศษกระดาษชิ้นหนึ่งยกนิ้วชี้มือขวาจิ้มหมึก แล้วพุดกับนายวอน

“ผมจะเอาหมึกนี้เขียนหมวดคุณลุงตามคราบของมัน ถ้าคุณลุงเหมือนตาหนวดโง่งคนนั้น คุณลุงก็ต้องจ่ายทรัพย์สิน”

นายวอนนัยน์ตาเหลือก

“ฮะ เล่นยังงี้ใช้ได้หรือครับ หน้าผมไม่ใช่หน้าสาธารณชนนี่คุณ”

“ไม่ได้ ต้องพิสูจน์ให้เห็นเท็จจริง ถ้าคุณลุงไม่ยอม หมายความว่าคุณลุงโกงผม ง่า-คุณลุงรู้จักคำว่าดียะดีแล้ว ไม่เหรอ”

ชายชราสอด้ง

“คุณนี่ยังงี้แะะ เห็นผมเป็นคนแก่จะรวนผมรี”

กิมหงวนตวาดแว๊ด

“อย่าพุดมากยื่นหน้าเข้ามา”

นายวอนยื่นหน้ามาให้โดยดี คล้ายกับว่าคำพุดของอาเสี่ยเป็นคำสั่งของจอมบงการ นักการพนันหลายสิบคนพากันจ้องมองดู อาเสี่ยยกนิ้วชี้มือขวาที่จิ้มหมึกละเลงลงตามรอย คราบหมวดของนายวอน

ครั้นแล้ว ๓ เกลอกก็ตบมือหัวเราะก๊าก ทำให้ใครต่อใครอดหัวเราะไม่ได้

“คุณลุง” นิกรพุดพลางหัวเราะพลาง “จ่ายทรัพย์สิน ๓๐๐ บาทให้ผมเถอะครับ คุณลุงถามใครดูซิว่า คุณลุงเหมือนกับคุณลุงหนวดโง่งที่เล่นพนันกับผมหรือเปล่า”

ชายชราหันมาถามผู้ที่โกนหนวดให้เขาเบา ๆ

“เฮ้ย เหมือนไหมวะ?”

นายคนนั้นหัวเราะหึ ๆ

“เหมือน พี่วอน จ่ายทรัพย์สินให้เขาเถอะพี่ คุณคนนั้นแกฉลาดมาก”

นายวอนหันมามองดู ๓ สหาย ทันใดนั้นอาเสี่ยได้เอื้อมมือตะครุบหมวดขยุ้มหนึ่งขึ้นมาถือ

“เฮ้ย ได้หมวดแล้วโว้ย พวกเรา นี่ยังงี้หลักฐาน” แล้วเขาก็ยืมให้ชายหนวดโง่ง “เสริ้จผมละ คุณลุง ทังหมวดไว้เวีรธาตเซียว จ่ายตั้งมาเถอะครับ”

นายวอนทำหน้าแหง ๆ ขอบกล ล้วงซองธนบัตรออกมาเปิด ส่งเงินรวม ๓๐๐ บาท ให้นิกรโดยดี

“เฮ้า หายกันนะครับ”

นิกรหัวเราะคึก

“ครับ ขอขอบคุณมาก”

ชายชราค้อนประหลับประหลือก บ่นพึมพำ

“เสียทั้งเงิน เสียทั้งหมวด ช่วยฉิบหายเลยกู กลับไปบ้านเมียจำไม่ได้ เกิดไม่ยอมให้เข้าบ้าน ถ้ามันยุ่งกันอีกพัก”

๓ เกลอกยิ้มแป้นไปตามกัน นิกรส่งปึกธนบัตรให้พล

“๒ เทียวได้เงินเท่าไรวะพล”

“๙๘๐ บาท

นิกรจู้ยปาก

“หวานเลย ไปเถอะไว้ยพวกเรา ไปดูคุณพ่อสิ ป่านนี้ท่านคงเหนื่อยแยะ”

พล นิกร กิมหงวน ลูกขึ้นยืน บรรดานั่งลงพนันมองดูเขาเป็นตาเดียว ใครคนหนึ่งพูดขึ้น ดังๆ

“อย่าเพิ่งกลับซีครับ เล่นกับพวกเราอีกเที่ยวเถอะครับ จุฬาดอกจิกกำลังติดพันกับปีกเป่า ส.”

นิกรยิ้มให้ผู้ที่พูดกับเขา

“เสียใจครับ คุณน้ำ ผมมีธุระเสียแล้ว พรุ่งนี้เถอะครับ ผมจะเล่นพนันกับพวกคุณน้ำอีก” พูดจบก็พยักหน้ากับเพื่อนเกลอทั้ง ๒ แล้ว พวกเขากันเดินไปทางแดนจุฬา

เจ้าคุณปัจจนึกฯ เหนื่อยและอ่อนเพลียมาก ท่านนั่งเหยียดเท้าอยู่บนสนาม สนทนากับดิเรก และเจ้าแห้ว จุฬามีหมายเลข ๓ ต้องยุติการแข่งขันชั่วคราว เพราะไม่มีใครซัดแทนท่านเจ้าคุณ

พล นิกร กิมหงวน เดินตรงเข้ามา อาเสี่ยวโบกมือให้ เจ้าคุณปัจจนึกฯ

“ได้เท่าไรไว้ย” เจ้าคุณร้องตะโกนถาม

นิกรยิ้มแก้มตุ่ย

“เกือบ ๑,๐๐๐ ครับ ขาดอีก ๒๐ บาท

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ลืมตาโพล่ง

“ฮ่า เกือบ ๑,๐๐๐ เซียวรี?”

๓ สหายทรุดตัวนั่งข้าง ๆ ท่านเจ้าคุณและดิเรก แล้วสามสหายก็เล่าเรื่องที่ได้ไปเล่นพนันให้ฟัง ท่านเจ้าคุณและดิเรกหัวเราะชอบอกชอบใจ ต่างชมเชยความเฉลียวฉลาดของนิกรที่รู้จักหาเงินใช้ คล่องๆ

กิมหงวนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วพูดกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ

“สำหรับวันนี้เลิกที่เถอะครับ คุณอาร์คงเหนื่อยมากแล้ว ไปนั่งดื่มเหล้ากับพวกผมเล่นเย็น ๆ ใจดีกว่า ๙๘๐ บาท กินกันให้สับสน”

เจ้าคุณหัวเราะ

“ต้องหักเงินออกจ่ายให้กรรมการเขา ๓๖ บาทก่อนไว้ย ว่าเราตกถึง ๓ เที่ยว”

อาเสี่ยวพยักหน้า

“ไม่เป็นไรครับ หักแล้วยังเหลือกินเหล้าอีก ๙๔๔ บาท

เจ้าแห้วคลานเข้ามานั่งข้าง ๔ สหาย กระแอมดัง ๆ

“รับประทานเศษ ๔๔ บาทให้ผมเถอะครับ”

พลหันมายิ้มกับคนใช้ของเขา

“มากไปไว้ย”

“รับประทานไม่มากหรอกครับ ผมวิ่งไปวิ่งมา สงว่าวเกือบว่าว รับประทานเป็นระยะทาง รวม ๔๐

กิโลเมตร

กิมหงวนพูดกับพล

“ให้มันเถอะวะพล นึกว่าให้ท่านหมา”

“หมาก็หมา” เจ้าแห้วพูดเสียงหนัก ๆ

พลส่งธนบัตร ๒๐ บาท ๒ ฉบับให้เจ้าแห้ว

“เฮ้า เหาไป แกละก้อคอยตะอั้งเสมอ ง่า-เมื่อฉันให้แก่ ฉันก็ควรจะให้พวกวิ่งรอกเขาด้วย เพราะเขาก็เหนื่อยเหมือนกัน” พุดจบพลก็พยักหน้าเรียกกรรมกรของกิมหงวนคนหนึ่ง “มานี่แน่ะ เฮ้า-ฉันให้พวก แก ๒๐๐ บาทเป็นรางวัล เหาไปแบ่งกัน และกลับบ้านได้ ช่วยกันเก็บว่าวและป่าน ไปด้วย

นายคนนั้นยกมือไหว้ประหลกๆ รับเงินมาจากพล แล้วลุกขึ้นเดินเข้าไปหาพรรคพวก ของเขา “ไปไวย พวกเรา เหลือเงินอีกตั้งเยอะแยะ”

นิกกร้องขึ้นดัง ๆ

“ขอให้ข้าพเจ้าจงเจริญ ไชโย วันนี้ต้องกินเผื่อหมา ฮิวก-อยากกินเหล้าเต็มทนแล้วไวย”

ครั้นแล้ว ๔ สหาย กับท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ ก็พากันเดินลัดตัดตรงไปยังร้านสุราข้างหน้า

จบ